

KEIGO HIGASHINO

I DYSHUARI X

ROMAN

BOTIMET TOENA

KEIGO HIGASHINO

I DYSHUARI X

roman

Përktheu Bisej Kapo

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2022

Autori: Keigo Higashino

Titulli në origjinal: Yogisha X no Kenshin

Botimi në origjinal i publikuar nga Bungeishunju Ltd., Japoni në vitin 2005.

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Anrila Spahija

Korrektore letrare: Edona Marku

Përkujdesja grafike: Elsa Hajderaj

Kopertina: Mirjana Madhi

ISBN 978-9928-348-68-5

Yogisha X no Kenshin by HIGASHINO Keigo

Copyright © 2005 HIGASHINO Keigo

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2005.

© *në shqip* Botimet Toena,

sipas licensës së dhënë nga Keigo Higashino, Japoni,

dhe marrëveshjes me Bungeishunju L.t.d., Japoni, përmes Japan UNI Agency, Inc., Japoni.

Albanian translation rights in Albania reserved by Botimet Toena, under the license granted by HIGASHINO Keigo, Japan, arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Inc., Japan.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

www.toena.al

Një

Ishigami doli nga apartamenti i tij në 7:35 të mëngjesit, sikurse bënte çdo ditë feste, sikurse bënte çdo ditë pushimi. Një çast, para se të dilte në rrugë, i hodhi një vështrim parkimit thuajse të mbushur me biçikleta dhe vuri re se ajo me ngjyrë jeshile nuk ishte. Edhe pse tashmë ishte mars, frynte një thellimë e ftohtë, Ishigami ecte me kokën ulur, mjekrën e fshehur nën shall. Njëzet metra më poshtë fillonte rruga “Shin-Ohashi” dhe nga ai kryqëzim rruga të çonte në lindje, në lagjen “Edogauas” dhe në perëndim drejt “Nihonbashit”, duke përshkuar lumin Surmida në lartësinë e urës Shin-Ohashi.

Rruga më e shkurtër nga shtëpia për në punë kalonte nga jugu, më pak se katërqind metra nga parku publik i Seikos. Ishigami punonte pak para parkut, në shkollën e mesme private. Ishte mësues matematike.

Vazhdoi drejt semaforit të kuq, më pas u kthye djathtas në drejtim të urës Shin-Shashi. Era i gërvishte fytyrën dhe i ngrinte pallton. Futi duart thellë në xhepa dhe mblodhi supet përpara, duke përshpejtuar hapat.

Qielli ishte i mbuluar me një shtresë të dendur resh, reflektimi gri i të cilave e bënte lumin Surmida të dukej edhe më i turbullt se zakonisht. Një anije e vogël shkonte kundër

rrymës dhe Ishigami e vështroi teksa përparonte ngadalë duke kaluar urën.

Me të mbërritur në anën tjetër, zbriti shkallët që çonin poshtë te lumi, kaloi nën trarët e hekurt të urës duke marrë rrugën përgjatë bregut të lumit. Në të dyja brigjet prej çimentoje kishte pedonale, por çiftet dhe familjet kishin zakon të shëtisnin më lart, pranë urës Kijosu, rrallëherë shtyheshin në atë zonë, për shkak të vargut të gjatë të barakave prej kartoni të mbuluara me mbulesa plastike ngjyrë blu. Aty jetonin të pastrehët, poshtë nënkalimit të autostradës përgjatë bregut perëndimor të lumit. Ishigamit i dukej normale, pasi nënkalimi i stërmadh u krijonte mundësinë të mbroheshin nga era dhe nga shiu, dhe fakti që nga ana tjetër e bregut nuk kishte asnjë barakë i jepte më shumë vlerë kësaj hipoteze, edhe pse ishte e mundur që të pastrehët e parë të ishin vendosur aty rastësisht dhe të tjerët thjesht i kishin imituar, duke preferuar sigurinë e atij komuniteti - sepse për këtë bëhej fjalë - përkundër vetmisë së bregut tjetër.

Ishigami kaloi pranë rreshtit të barakave, duke i parë kalimthi teksa ecte. Shumë prej tyre ishin tepër të ulëta që banuesit të mund të qëndronin më këmbë dhe disa madje mezi arrinin te mesi. Dukeshin më tepër si kuti sesa shtëpi, por ndoshta atyre njerëzve u mjaftonte të kishin një vend për të fjetur.

Pranë kartonëve kishte disa varëse rrobash plastike për rrobat e lara, të vetmet shenja të një jete shtëpiake. Një burrë ishte i mbështetur te parvazi, që ndante rrugën nga uji dhe ishte duke larë dhëmbët. Ishigami e kishte parë edhe herë të tjera: ishte pak më shumë se gjashtëdhjetë vjeç dhe flokët i kishte të hirtë, të gjatë e të kapur bishtkali. Me shumë mundësi kishte hequr dorë nga puna. Nëse do të kishte qenë në kërkim

të ndonjë pune krahu nuk do të ishte vërdallë në atë orë aty: për këto lloj punësh punësoheshe shumë herët në mëngjes. E sigurisht nuk frekuentonte as zyrën e punësimeve. Edhe nëse do t'i kishin gjetur një punë të përshtatshme për të, me ata flokë të gjatë nuk do të ishte pranuar kurrë në intervistë. E në çdo rast, mundësitë që dikush t'i ofronte punësim në moshën e tij thuajse nuk ekzistonin.

Pranë njërit prej kartonëve ishte një burrë që po mundohej të shtypte një varg kanoçesh boshe me këmbë. Ishte një skenë, të cilën Ishigami e kishte parë disa herë dhe e kishte pagëzuar fshehtazi atë burrë si “Burri i teneqesë”. Burri i teneqesë ishte veshur në mënyrë dinjitoze dhe kishte një biçikletë. Ishte e dukshme që mbledhja e kanoçeve e mbante më aktiv dhe më të zgjuar se të tjerët. Jetonte në kufirin e komunitetit, i fshehur mirë nën urë, me shumë mundësi një pozicion i privilegjuar. Ishigami ishte i bindur se Burri i teneqesë” ishte plaku i fshatit, një lloj veterani mes atyre njerëzve.

Pak më tutje, ku përfundonte rreshti i barakave prej kartoni, ishte një burrë tjetër i ulur në një stol. Palltoja e tij, që një kohë duhej të kishte qenë bezhë, tashmë ishte gri dhe e vjetruar. Poshtë kishte të veshur një xhaketë elegante dhe një këmishë të bardhë pune. Ishigami dyshonte se kishte një kollare të fshehur në xhepin e palltos. Disa ditë më parë, teksa e kishte shquar të lexonte një revistë teknike, e kishte pagëzuar “Inxhinieri”. I kishte gjithnjë flokët e prerë shkurt dhe faqet e rruara mirë. Ndoshta shpresonte të kthehej së shpejti të punonte dhe ndoshta pikërisht atë ditë do të shkonte në zyrën e punësimit, por do t'i duhej të linte mënjatë krenarinë për të arritur të gjente një vend. Ishigami e kishte parë Inxhinierin rreth dhjetë ditë më

parë. Dukej se nuk ishte përshtatur ende me jetën në bregun e lumit, sikur nuk ia dilte dot të vendoste një kufi imagjinar mes vetes dhe atyre mbulesave plastike ngjyrë blu. E megjithatë ishte ende atje, i paaftë të jetonte vetëm, pa një shtëpi.

Ishigami vazhdoi të ecte përgjatë bregut dhe pak para urës Kijosu takoi një grua të moshuar që kishte nxjerrë shëtitje tre qen. Ishin tre shkurtabiqë të vegjël, me qafore me ngjyra të ndryshme: një i kuq, një blu dhe një rozë. Teksa e pa duke u afruar, gruaja u duk se vuri re praninë e tij, buzëqeshi dhe e përshëndeti me kokë. Ai ia ktheu.

- Mirëmëngjesi, - i tha.

- Mirëmëngjesi. Bën ftohtë, ëëë?

- E çfarë se, - u përgjigj Ishigami me një ngërdheshje elokuate.

E moshuara i uroi një ditë të mbarë teksa i kaloi pranë dhe ai e përshëndeti me një shenjë të kokës.

Pak ditë më parë e kishte parë me një qeskë me panine të minimarketit - me shumë mundësi mëngjesi i saj - dhe nga kjo kishte kuptuar se gruaja jetonte vetëm. Nuk duhej të jetonte shumë larg. Mbante veshur një palë shapka me gisht me të cilat me siguri nuk do t'ia dilte të ngiste një makinë. Me shumë mundësi kishte humbur të shoqin vite më parë dhe tashmë jetonte në një apartament aty pranë së bashku me tre qentë e saj. Duhet të ishte i madh, nëse kishte vend për tri kafshë. Me siguri prania e tyre e kishte penguar të gjente një vend më të vogël gjetiu. Ndoshta tashmë e kishte paguar kredinë, por i mbeteshin për të paguar shpenzimet e mirëmbajtjes, për rrjedhojë duhej të shtrëngohej. Atë dimër nuk kishte vajtur te parukieri as edhe një herë: flokët e saj, të palyer, kishin filluar të tregonin ngjyrën natyrale.

Sapo mbërriti tek ura Kijosu, Ishigami ngjiti shkallët dhe u rikthye në rrugë. Shkolla ishte nga ana tjetër e urës, por u kthye dhe u drejtua për nga drejtimi i kundërt.

Një tabelë përgjatë trotuarit shënonte “BENTEN-TEI”. Poshtë kishte një dyqan të vogël që shiste ushqim për ta marrë me vete. Ishigami shtyu derën prej xhami me kornizë alumini.

- Mirëmëngjesi! Ejani, ejani, - tha dikush. Ishte përshëndetja e një zëri familjar, që për një arsye i krijonte një drithërimë eksitimi. Jasuko Hanaoka i buzëqeshi pas banakut, me kapelën e saj të bardhë në kokë.

Ishigami ndjeu një drithërimë të re kur kuptoi se nuk kishte klientë të tjerë në dyqan. Ishin vetëm.

- Do të marr menunë speciale.

- Një speciale në ardhje e sipër, - u përgjigj gëzueshëm ajo. Ishigami nuk e pa shprehjen e saj, sepse, i paaftë ta shihte në fytyrë, uli sytë te portofoli. Duke qenë se ishin komshinjtë në shtëpi, ai ndiente nevojën të fliste për diçka tjetër përveç drekës, por nuk i vinte ndër mend asgjë.

Kur, më në fund, arriti të murmuriste: - Bën ftohtë sot, ëëë? - fjalët e tij u mbuluan nga zhurma e derës që u hap pas shpinës së tij. Jasuko kishte kthyer tashmë vëmendjen drejt të sapoardhurit.

Ishigami doli nga dyqani me *bento-n* e tij në dorë dhe, kësaj here, shkoi në drejtim të urës Kijosu. Devijimi për te “Benten-tei” kishte marrë fund.

Pas rrëmujës së mëngjesit, te “Benten-tei” mund të merrej frymë për një çast, të paktën për sa u takonte klientëve në banak. Por, nga mbrapa, duheshin përgatitur ushqime të tjera:

ndërmarrje të ndryshme të zonës kishin porositur drekën për t'ia dërguar punonjësve të tyre brenda mesditës. Kështu, kur nuk kishte më klientë, Jasuko shkonte në kuzhinë dhe jepte një dorë.

Në dyqan punonin katër vetë. Pronari ishte Jonazaua, të cilin e ndihmonte gruaja e tij Sajoko. Kaneko, punëtori me kohë të pjesshme, ishte i ngarkuar me dërgesat, ndërsa Jasuko merrej me klientët në banak.

Para se të fillonte këtë punë, Jasuko kishte punuar në një *hostess bar*¹ në “Kinshiko”, ku Jonazaua ishte klient i përhershëm dhe Sajoko *mamansan*-ja², që administronte klubin e natës. Jasuko kishte zbuluar se ishin të martuar pak më parë se Sajoko të dorëhiqej.

- Nuk ka më dëshirë të bëjë *mamansan*-ën në një klub nate. Dëshiron të bëhet grua e mirë në një restorant, - i kishte thënë Jonazaua. - E pabesueshme, apo jo? Disa njerëz nuk rreshtin së më habituri.

Në lokal kishin filluar të qarkullonin fjalë të çuditshme, por të dëgjoje Sajokon, ata kishte kohë që të dy ëndërronin të hapnin një vend vetëm të tyrin. Ajo kishte punuar në klub vetëm për të vënë mënjanë paratë e nevojshme.

Pas hapjes së “Benten-tei”-t, Jasuko kalonte zakonisht për të përshëndetur herë pas here çiftin. Dukej se lokali ecte mirë - aq mirë sa, një vit më pas, e kishin pyetur nëse ishte e interesuar t'u jepte një dorë. Nuk arrinin ta menaxhonin aktivitetin vetëm.

¹ Lokal tipik japonez, *nightclub*, ku vajzat zgjidhen për nga paraqitja e tyre dhe argëtojnë klientelën mashkullore duke shërbyer pije, duke bashkëbiseduar e kënduar.

² Drejtuesja e geishave. (Shën. përkth.)

- Nuk mundet të punosh gjithnjë në atë vend, Jasuko, - i kishte thënë Sajoko. - Pastaj Misato po rritet. Nuk do të doje që të bëhej me komplekse, për faktin se mamaja e saj punon si *hostess* në një lokal nate. Edhe pse, - pati shtuar, - nuk janë punë për mua.

Misato ishte vajza e vetme e Jasukos. Pas divorcit të fundit të së ëmës, pesë vjet më parë, vajza e vogël ishte gjendur pa baba. Jasuko e dinte shumë mirë edhe vetë se nuk mund të vazhdohej më kështu. Përveç mirëqenies së vajzës duhet të merrte në konsideratë moshën e saj. Nuk e dinte për sa kohë do të mund ta vazhdonte atë aktivitet, edhe nëse do të donte.

Iu desh vetëm një ditë për të vendosur, ata të lokalit nuk u munduan ta mbanin. I uruan fat dhe gjëja mbaroi aty. Me sa duket nuk ishte e vetmja që kishte dyshime mbi fatin e saj të punës në atë vend.

Ishte transferuar në apartamentin aktual pranverën e vitit të kaluar, të njëjtën periudhë në të cilën Misato kishte filluar të shkonte në shkollë të mesme. Shtëpia ku jetonin ishte mjaft larg nga puna e re. Në ndryshim nga kur ishte *hostess*, të arrinte në kohë në dyqan do të thoshte të zgjohej para orës gjashtë, të hipte në biçikletë brenda orës gjashtë e gjysmë. Biçikleta e saj jeshile.

- Ka ardhur sërish sot mësuesi? - e pyeti Sajoko gjatë pushimit.

- Përse, a nuk vjen përditë? - u përgjigj Jasuko, duke e parë të shkëmbente një buzëqeshje djallëzore me të shoqin. - Çfarë? Çfarë ka?

- Oh, asgjë, asgjë. Pikërisht para ca ditësh po thoshim se sipas nesh ai të ka qejf.

- Çfaaarë? - Jasuko u largua nga tavolina me një tas çaj në dorë.

- Dje nuk punoje, apo jo? Eh, imagjino pak. Dje nuk erdhi. Nuk të duket pak e çuditshme që vjen çdo ditë përveç kur nuk je?

- Do të jetë një rastësi.

- Eh, ne nuk na duket kështu. - Sajoko shkëmbeu sërish një shikim me të shoqin.

Jonazaua pohoi, me buzëqeshjen ende në buzë. - Ka ca që kjo histori vazhdon, - tha ai duke i bërë një shenjë pohimi gruas. - Kur Jasuko nuk është, ai nuk vjen të marrë drekën, më tha Sajoko. E kisha vënë re edhe unë, të them të vërtetën, dhe, kur nuk u duk dje, ky ishte një lloj konfirmimi.

- Por nuk kam ditë fikse pushimi, përveç ditëve kur dyqani është mbyllur. Nuk e kam të hënën të lirë apo ditë pushimi të paravendosura.

- Çka e bën gjënë edhe më dyshuese! - përfundoi Sajoko me një shkëlqim në sy. - Është komshi u yt, apo jo? Të sheh teksa del kur shkon për punë. Ja si e di që je.

Jasuko tundi kokën. - Por nuk e kam takuar asnjëherë kur dal. As edhe një herë.

- Ndoshta të spiunon. Nga dritarja, ndoshta?

- Nuk mendoj se arrin të shohë derën time nga dritarja e tij.

- Megjithatë, nëse i intereson, herët a vonë do të bëjë hapin e parë, - tha Jonazaua. - Për sa na përket neve, falë teje kemi një klient të përhershëm, pra nuk mund veçse të jemi të lumtur. Duket se eksperiencia që ke marrë te “Kinshiko” po jep frytet e veta.

Jasuko bëri një buzëqeshje ironike dhe ndërsa mbaronte çajin vazhdoi të mendonte për atë mësues.

Quhej Ishigami. I kishte vajtur për vizitë të njëjtën mbrëmje në të cilën ishte transferuar në apartamentin e ri, për t’u prezantuar, kështu kishte marrë vesh se çfarë pune bënte. Ishte

një burrë i fortë me fytyrë të rrumbullakët dhe të gjerë, me dy sy të vegjël, si gjilpëra me kokë. Nuk kishte flokë te tëmthtat dhe i kishte të prerë shkurt, kjo e bënte të dukej si rreth të pesëdhjetave edhe pse me shumë mundësi ishte më i ri. Nuk kujdesej shumë për veshjen dhe vishte gjithnjë të njëjtat gjëra. Gjatë gjithë dimrit, çdo herë që vinte të blinte drekën, mbante veshur gjithnjë të njëjtën pallto mbi një triko kafë. Por, i lante vetë rrobat, sikurse e dëshmonte prezenca e herëpashershme e një varëseje rrobash në ballkonin e vogël të apartamentit të tij. Ishte beqar dhe, sipas Jasukos, nuk ishte as i ndarë, as i ve.

U mundua të kujtonte ndonjë veçanti që të mund të dëshmonte se ishte i interesuar për të, por nuk i erdhi ndër mend asgjë. Ai burrë ishte si një e krisje e vogël që kishte në murin e apartamentit të saj. Jasuko e dinte që ishte, por nuk i kishte dhënë kurrë rëndësi. Nuk ia vlente.

Përsëndeteshin gjithnjë kur shiheshin. Njëherë kishin folur për çështjet e pallatit, e megjithatë Jasuko kishte përshtypjen se dinte shumë pak për të. Vetëm rishtazi kishte zbuluar se jepte matematikë, duke parë rastësisht një pirg manualesh të vjetra jashtë derës, të lidhura me spango në pritje për t'u flakur.

Jasuko e dinte se nuk do t'i kërkonte një takim. Më pas buzëqeshi mes vetes duke u munduar të imagjinonte, më kot, fytyrën e rreptë të atij burri ndërsa bënte propozimin.

Si çdo ditë, te “Benten-tei” pak para dreke njerëzit fillonin të grumbulloheshin dhe menjëherë pas mesdite grumbullimi arrinte pikun, për të rënë më pas rreth orës një të drekës.

Jasuko po sistemonte kartëmonedhat në regjistruesin e kasës kur u hap dera dhe dikush hyri.

- Mirëmëngjesi, - tha ajo në mënyrë automatike, duke ngritur shikimin. Më pas u ngurtësua. Zgurdulloi sytë dhe zëri iu bllokua në grykë.

- Dukesh mirë, - vëzhgoi burri më këmbë përballë banakut. Ishte duke qeshur, por sytë e tij ishin të turbullt.

- Si... Si ia bërë që më gjete?

- Është kaq e çuditshme? Jam në gjendje të gjej ku punon ish-gruaja ime, nëse përpiqem. Burri pa rreth e rrotull, me duart në xhepat e xhakëtës blu të errët kundër erës, si një klient i mundshëm që kërkon të vendosë se çfarë do të blejë.

- Po përse? Përse tani? - pyeti Jasuko, me zërin e mprehtë, por të ulët.

E vështroi me një shikim të ashpër, duke u lutur që Jonazauat, nga mbrapa, të mos i dëgjonin tek flisnin.

- Mos bëj atë fytyrë. Sa kohë kemi që nuk shihemi? Nuk arrin as të më buzëqeshësh? - pyeti burri duke qeshur.

- Nëse ke ardhur për të bërë muhabet, më mirë lëre fare dhe dil, - ia ktheu Jasuko.

- Në të vërtetë kam ardhur për një arsye. Duhet të të kërkoj një favor. Mund të dalësh një çast?

- Mos thuaj budallallëqe. Nuk e sheh që jam duke punuar? - tha Jasuko, duke u bërë pishman në atë çast. *Mund të mendojë se do të pranojë të flisja me të nëse nuk do të isha në punë.*

- Burri lëpiu buzët. - Në çfarë ore mbaron?

- Nuk ka rëndësi. Nuk kam dëshirë të flas me ty. Të lutem shumë, ik dhe mos u kthe më.

- Oh. Çfarë sjellje është kjo.

- Çfarë mendoje?

Jasuko hodhi një vështrim jashtë, duke shpresuar se do të hynte ndonjë klient, por rruga ishte e shkretë.

- Eh, nëse është kjo ajo që dëshiron, mendoj që t'i drejtohem dikujt tjetër, - tha burri, duke kruar kokën.

Jasuko ndjeu të binte një kambanë alarmi. - Çfarë do të thuash?

- Them se, nëse gruaja ime nuk dëshiron të më dëgjojë, atëherë do ta bëjë vajza e saj. Shkon në shkollën këtu afër, apo jo?

- As mos e provo.

- Dakord. Atëherë, mund të më ndihmosh *ti*. O ti o ajo, për mua është njëlloj.

Jusuko psherëtiu, donte vetëm që të ikte. - Punoj deri në gjashtë.

- Nga mëngjesi herët e deri në gjashtë? Ta marrkan shpirtin këtu brenda.

- Nuk është punë për ty.

- Dakord. Atëherë po kthehem në gjashtë.

- Jo, jo këtu. Merr rrugën e parë në të djathtë, derisa të mbërrish në një kryqëzim të madh. Në kënd ke një restorant të vogël. Do të jem aty në gjashtë e gjysmë.

- Shumë mirë. Bëj çmos të jesh. Sepse nëse nuk vjen...

- Aty do të jem. Tani ik. Menjëherë.

- Po, po. Më nxirr jashtë.

Burri vështroi sërish përreth para se të dilte duke mbyllur me forcë derën rrëshqitëse pas shpinës.

Jasuko vendosi dorën në ballë. Kishte një dhimbje koke dhe një ndjesi të vjelle. Pësia e dëshpërimit kishte filluar t'i peshonte në gjoks.

Kishin kaluar tetë vjet që kur ishte martuar me Shinji Togashin.

Rikujtoi atë histori të shpifur...

Kur e kishte njohur, Jasuko punonte si *hostess* në një klub nate në *Akasaka*. Togashi ishte një klient i zakonshëm. Shiste makina të huaja, i pëlqente të bënte jetë të bukur dhe e kishte mikpritur në botën e tij magjepsëse dhe luksoze. I bënte dhurata të shtrenjta, e çonte në restorantet më në zë. Kur i kishte kërkuar të martoheshin, ishte ndier si Julia Roberts te *Pretty Women*. Ishte e lodhur nga puna për të mbajtur vajzën pas dështimit të martesës së saj të parë.

Në fillim kishin qenë të lumtur. Duke qenë se Togashi kishte të ardhura fikse, nuk ishte e nevojshme që Jasuko të punonte në lokalet e natës. Dhe ai ishte i dashur edhe me Misaton, e cila bënte çmos për ta konsideruar si “babain” e saj të ri.

Më pas, papritur, çdo gjë mori për kot. Togashin e hoqën nga puna kur shefi i tij zbuloi se për vite të tëra kishte marrë në mënyrë të paligjshme para nga shoqëria. E vetmja arsye pse nuk e kallëzuan në polici dhe e mbajtën të fshehtë këtë gjë, ishte nga frikë se mos akuzoheshin për neglizhencë apo paaftësi gjykimi. E kështu iu bë e qartë se gjithë ato para që bashkëshorti i saj kishte shpenzuar në *Akasaka* ishin para të pista.

Pas ngjarjes Togashi ndryshoi. Ose ndoshta, thjesht, u shfaq uni i vërtetë i tij. Në ditët kur nuk dilte për të luajtur me lojërät e fatit qëndronte në krevat duke mos bërë asgjë. Kur Jasuko i fliste, ai reagonte me dhunë. Filloi të pinte gjithnjë e më shumë, alkooli e bënte të turbullt dhe grindaveç.

Jasukos nuk i mbetej mundësi tjetër veçse të kthehej të punonte, por Togashi ia merrte të gjitha paratë që arrinte të fitonte. Nëse mundohej t’i fshihte, ai shkonte në lokal ditën e pagesës dhe ia merrte ato para se ajo të mundte t’i vendoste mënjënë.

Misato filloi të kishte frikë nga njerku, nuk i pëlqente të qëndronte në shtëpi me të. Ndonjëherë shkonte edhe në lokalin ku punonte Jasuko, vetëm që të mos qëndronte me atë burrë.

Jasuko i kërkoi divorcin, por Togashi nuk deshi t'ia dinte. Duke parë që ajo insistonte, filloi ta dhunonte. Më në fund, pas disa muajsh ankthi, Jasuko iu drejtua një avokati, të cilin ia këshilloi njëri prej klientëve të saj. Avokati arriti të bindte Togashin për të firmosur dokumentet e ndarjes, edhe pse me ngurrim. Burri i saj duhej të kishte kuptuar se nuk kishte më shpresa të fitonte në gjykatë dhe se, nëse e zgjaste këtë histori, rrezikonte madje të detyrohej të paguante ushqimet.

Por ndarja nuk mjaftoi për t'i rregulluar gjërat. Në muajt në vazhdim Togashi e bëri zakon të paraqitej në shtëpinë e Jasukos dhe të vajzës, duke argumentuar se i kishte zgjidhur të gjitha problemet e veta dhe se i dedikohej tërësisht punës. Nuk e kuptonte pse ajo nuk ishte në gjendje të rifillonte çdo gjë nga e para. Jasuko u mundua ta shmange, por ai filloi të ngacmonte Misaton, ndonjëherë edhe duke e pritur jashtë shkolle.

Kur ish-burri u kthye te Jasuko pothuaj në gjunjë, ajo nuk mundi veç të ndiente keqardhje, edhe pse e dinte se ishte e gjitha një inskenim. Ndoshta brenda saj kishte ende një grimcë ndjenje të mbetur nga koha kur kishte ndier diçka për atë burrë. Vendosi t'i japë pak pará.

Qe një gabim. Togashi filloi të paraqitej gjithnjë e më shpesh - me të njëjtën sjellje të përlulur, por gjithnjë e më shumë i pafytyrë në kërkesat e tij.

Në fund Jasuko shkoi të punonte në një tjetër *hostess bar* dhe u shpërngul në një apartament të ri. Edhe pse me keqardhje, u detyrua të transferonte Misaton në një shkollë tjetër. Dhe

Togashi nuk u duk më. Më pas Jasuko u shpërngul sërish dhe pranoi të punonte në “Benten-tei”. Ishte e bindur se kishte shpëtuar njëherë e përgjithnjë nga ajo fatkeqësi.

Jonazauat nuk duhet ta merrnin vesh për rikthimin e ish-burrit të saj, nuk donte që të shqetësoheshin. As Misato nuk duhej ta dinte. Jasuko duhet të bënte, të mundur me çdo kusht ç’ ishte e mundur, që ai të mos vinte më ta kërkonte. Pa orën në mur dhe shtrëngoi dhëmbët.

Pak para orës gjashtë e gjysmë doli nga dyqani dhe filloi të ecte drejt restorantit. Gjeti Togashin të ulur pranë vitrinës duke pirë duhan, me një filxhan kafeje mbi tavolinë. Jasuko u ul dhe i porositi një çokollatë të ngrohtë kamerieres. Përgjithësisht merrte një pije freskuese, sepse në atë lokal servirnin pije të gazuara, por atë ditë nuk kishte ndër mend të qëndronte gjatë.

- Çfarë do? - e pyeti me një shikim të egër.

Shprehja e Togashit u ëmbëlsua. - E ke me shumë nxitim.

- Kam shumë gjëra për të bërë, për rrjedhojë nëse ke një arsye të fortë për të qenë këtu, jepi, fol.

- Jasuko... - Togashi u mundua t’i kapte dorën që kishte vendosur mbi tavolinë. Ajo e hoqi me shpejtësi dhe burri shtrëngoi buzët. - Je në humor të keq.

- Përse nuk duhet të jem? Të leverdis të kesh një arsye të fortë për të më përndjekur kështu.

- Je shumë grindavece! E di që nuk e beson, por këtë herë e kam seriozisht.

- Për çfarë?

Kamerierja solli çokollatën. Jasuko ngriti tasin dhe piu një gllënjë. Dontë ta mbaronte sa më shpejt të ishte e mundur dhe të ikte.

- Jeton vetëm, apo jo? - e pyeti Togashi, duke e parë nën vetullat e ngrysurat.

- Dhe atëherë? Është punë për ty?

- Duhet të jetë e vështirë për një grua të rrisë e vetme një vajzë. Do të të kushtojë gjithnjë e më shumë, e di? Meqë ra fjala, sa të japin te *takeaway*? Me siguri nuk mjafton për t'i siguruar një të ardhme. Dëgjo, do të doja që ta rimendoje. Për sa na takon *neve*. Kam ndryshuar. Nuk jam si më parë.

- Në çfarë ke ndryshuar? Tani punon?

- Do ta bëj. Kam gjetur një vend.

- Por nuk je duke punuar, imagjinoj.

- Të thashë që gjeta punë. Filloj muajin tjetër. Është një shoqëri e re, sapo gjërat të luajnë, hej, ti dhe vajza jote do të mund të jetoni si dy princesha.

- Faleminderit, nuk më intereson. Nëse do të bësh kaq shumë pará jam e sigurt se nuk do të kesh probleme të gjesh dikë me të cilin t'i ndash. Por të lutem, *më lër të qetë*.

- Jasuko, kam nevojë për ty.

Togashi u mundua t'i kapte dorën që mbante tasin. - Mos më prek! - Jasuko u largua menjëherë dhe iu derdh pak çokollatë mbi gishtat.

- Aj! - bërtiti Togashi duke tërhequr dorën. Kur ngriti sërish kokën, sytë e tij ishin të mbushur me inat.

Jasuko nuk e uli shikimin. - Nuk mund të vish këtu dhe të më përsërisësh të njëjtat gjëra, jo pas asaj që ndodhi. Si mundet të presësh që unë të të besoj? Ta kam thënë, nuk kam asnjë dëshirë të kthehem me ty. Asnjë. Kështu që harroje. Dakord?

Jasuko u çua, teksa tjetri e shihte në heshtje. Ajo e injoroi, vendosi paratë mbi tavolinë dhe u drejtua drejt derës.

Sapo doli nga restoranti, mori biçikletën dhe filloi të largohej. Mendimi se Togashi ishte duke e ndjekur nga mbrapa duke u qurravitur e bëri të pedalonte edhe më fort. Përshkoi gjithë rrugën “Kiyosubashi” dhe u kthye në të majtë pas urës Kijosu.

Kishte thënë gjithçka ishte për t’u thënë, por ishte e sigurt se për të çështja nuk ishte e mbyllur. Shumë shpejt do të kthehej në dyqan, do ta ndiqte, bezdiste, ndoshta edhe do t’i bënte ndonjë skenë. Ekzistonte madje edhe rreziku që të paraqitej në shkollën e Misatos. Do të priste që Jasuko të dorëzohej, i sigurt që do t’ia dilte t’i merrte pará.

E kthyer në apartamentin e saj, filloi të përgatiste darkën.

Edhe pse do t’i duhej vetëm të ngrohte çka kishte marrë nga dyqani, i dukej një sipërmarrje e vështirë të gatuate atë mbrëmje. Duart e saj bllokoheshin vazhdimisht, teksa i shkonin nëpër mend mendime dhe imazhe drithëruese.

Së shpejti do të vinte Misato. Ishte pjesë e skuadrës së badmintonit në shkollë dhe shpesh pas stërvitjes ndalonte të shkëmbente dy fjalë me shoqet e saj, për t’u kthyer rreth orës shtatë.

Dikush i ra ziles. Jasuko u ngrys dhe shkoi te dera: nuk mund të ishte Misato, ajo kishte çelësat.

-Po? - tha pa hapur derën. - Kush është?

Pati një heshtje të shkurtër, e më pas: - Jam unë.

Jasuko nuk u përgjigj. Iu err shikimi dhe e përshkoi një drithërimë: Togashi kishte zbuluar tashmë ku jetonte. Me shumë mundësi do ta kishte ndjekur ndonjë mbrëmje teksa kthehej nga “Benten-tei”.

Burri filloi t’i binte derës. - Hej!

Jasuko tundi kokën dhe rrotulloi çelësat, pa hequr siguresën.

Dera u hap prej dhjetë centimetrash, duke zbuluar fytyrën e Togashit nga ana tjetër. Ishte duke qeshur me dhëmbët e tij të verdhë.

- Çfarë po bën këtu? Ik.

- Nuk e mbaruam diskutimin. Dreqin, nervoze si gjithnjë, ëëë?

- Të thashë, e kemi mbyllur. Mjaft. Kurrë më.

-Të paktën dëgjo çfarë kam për të të thënë. Më lër të hyj, hajde.

- Jo. Ik.

- Hej, nëse nuk më lë të hyj do të pres këtu. Misato do të kthehet nga një çast në tjetrin. Nëse nuk mund të flas me ty, do ta bëj më të.

- Ajo s'ka lidhje.

- Atëherë më lër të hyj.

- Tani do të marr policinë në telefon.

- Jepi. Ç'të keqe ka të shkosh tek ish-gruaja? Policia do të më japë të drejtë. Do të thonë: "Të paktën mund ta kishit futur brenda, zonjë".

Jasuko kafshoi buzën. I digjte ta pranonte, por ndoshta Togashi nuk e kishte gabim. I kishte ndodhur edhe më parë të merrte në telefon policinë dhe askush nuk kishte lëvizur një gisht për ta ndihmuar. Ndër të tjera, nuk donte të bënte skena. Pjesa më e madhe e komshinjve kishin dikë që garantonte për ta, në rast se nuk do të mund të paguanin qiranë, por ajo nuk kishte askënd. Mjaftonte një zhurmë e bezdisshme për të rrezikuar që ta nxirrnin jashtë.

- Dakord, por do të ikësh menjëherë.

- Sigurisht, e sigurt, - tha Togashi me një dritë triumfuese në sy.

Jasuko hoqi siguresën dhe hapi derën. Burri hyri dhe pa përreth ndërsa hiqte këpucët. Apartamenti ishte i vogël, vetëm një kuzhinë dhe dy dhoma: ajo ngjitur me hyrjen ishte e mobiluar me një stil japonez dhe mjaftueshëm e madhe për të vendosur gjashtë *tatami* përtokë. Hyrja në anën e djathtë të çonte në kuzhinë. Më pas kishte një dhomë tjetër akoma më të vogël dhe më tej një derë rrëshqitëse që të nxirrte në ballkon.

- Pak e vogël, pak e vjetër, por nuk është keq si vend, - komentoi Togashi teksa ulej duke futur këmbët nën *kotatsu*¹-në e ulët të vendosur në qendër të dhomës. - Hej, kjo *kotatsu* është e fukur, - mërmëriti, duke kërkuar kabllon për ta ndezur.

- E di përse ke ardhur. - Jasuko qëndronte në këmbë dhe shihte poshtë në drejtim të tij. - Mund të thuash çfarë të duash, por në thelb bëhet fjalë për pará.

- Çfarë do të thuash? - Togashi ngrysi vetullat dhe nxori një paketë *Seven Stars* nga xhepi i xhakaventos. Ndezi cigaren me një çakmak plastik dhe pa përreth me vëmendje. Vuri re se nuk kishte tavllë. U ngrit, mori një kanoçe bosh nga plehrat dhe e vendosi mbi tavolinë. Më pas u ul sërish dhe shkundi hirin brenda.

- Dua të them se ke ardhur për të më marrë pará. A është kjo ajo që ke ndër mend, apo jo?

- Eh, nëse mendon kështu, jepi.

- Nuk do të kesh asnjë jen nga unë.

¹ Tavolinë tradicionale japoneze me një burim ngrohtësie në bazë dhe me një mbulesë nën të cilën njerëzit mund të vendosin këmbët për t'u ngrohur.

Ai shfryu. - Pra?

- Ik. Dhe mos u kthe më.

Në atë çast dera e hyrjes së apartamentit u hap dhe hyri Misato, e veshur akoma me uniformën e shkollës. Ndaloj një çast, duke parë një palë këpucë të tjera te hyrja. Më pas njohu mysafirin dhe një shprehje tronditjeje iu vizatua në fytyrë. Raketa i rrëshqiti nga dora dhe ra zhurmshëm mbi dysHEME.

- Përrshëndetje Misato. Sa kohë pa të parë. Qenke rritur, - tha Togashi me një ton disi të shpenguar.

Vajza vështroi mamanë, hoqi atletet dhe hyri brenda pa thënë asgjë. Shkoi drejt e në dhomën e saj në fund dhe mbylli derën rrëshqitëse me forcë pas shpinës.

Togashi priti një çast para se të rifillonte të fliste. - Nuk e di çfarë të është fiksuar, por dua të sistemoj gjërat mes nesh. Nuk shoh ndonjë të keqe në propozimin tim.

- Ta kam shpjeguar, nuk më intereson. Çfarë mendoje, se do të të thosha po? Është vetëm një pretext për të më bezdisur.

Ato fjalë duhej të kishin qëlluar në shenjë. Por Togashi nuk u përgjigj, mori telekomandën dhe ndezi televizorin. Në ekran u shfaqen filma vizatimorë.

Jasuko psherëtiu dhe shkoi në kuzhinë, futi dorën në sirtarin pranë lavamanit dhe nxori prej andej portofolin. Më pas e hapi dhe nxori dy kartëmonedha prej dhjetë mijë jen.

- Merri këto dhe ik, - tha, duke vendosur paratë mbi *kotatsu*-në.

- Çfarë? Mendoja se nuk doje të më jepje asnjë kacidhe.

- Vetëm këto. Dhe mjaft më.

- Eh, nuk më duhen.

- Nuk do të ikësh me duar bosh. Jam e sigurt se të duhen më shumë, por as ne nuk jemi mirë, e di?

Togashi pa fillimisht kartëmonedhat dhe më pas fytyrën e Jasukos.

- Dakord, po iki. Por nuk erdha për paratë. Kjo ishte një ide e jotja.

Mori kartëmonedhat dhe i futi në xhep. Më pas hodhi bishtin e cigares brenda kanoçes dhe u ngrit. Nuk vazhdoi për nga dalja, por drejt dhomës në fund. Duke ecur me shpejtësi, hapi derën rrëshqitëse. Jasuko dëgjoi Misaton që ia dha një ulërimë nga ana tjetër.

- Çfarë dreqin mendon se po bën? - bërtiti Jasuko pas tij.

- Mund ta përshëndes vajzën time, apo jo?

- Nuk është më vajza jote. Nuk është më asgjë për ty.

- Të lutem. Shihemi, Misato, - tha Togashi pa reshtur së pari brenda në dhomë.

Jasuko nuk arrinte të shihte shprehjen e vajzës, të fshehur pas burrit.

Më pas Togashi u kthye drejt derës së hyrjes. - Një ditë do të bëhet një grua shumë e bukur. Mezi po pres.

- Çfarë gjepurash po thua?

- Nuk janë gjepura. Për tre vjet do të bëjë shumë pará. Të gjithë do të paguajnë për ta pasur.

- Shporru prej këtej, menjëherë.

- Ika, ika. Të paktën për sot.

- Dhe mos provo të kthehesh.

- Ashtu? Nuk besoj se mund ta premtoj.

- Nuk të leverdis...

- Dëgjo, Jasuko, - tha Togashi pa u kthyer. - Nuk do të arrish kurrë të shpëtosh nga unë. E di pse? Sepse çdo herë do të dorëzohesh para meje, gjithnjë. - Qeshi mes vetes, më pas u përkul për të veshur këpucët.

Jasuko, e heshtur, dëgjoi një zhurmë pas shpinës së saj. Duke u kthyer pa Misaton, ende me uniformë, që i kaloi pranë me shpejtësi. Mbante të ngritur diçka mbi kokën e saj dhe po afrohej drejt Togashit nga mbrapa. Mamaja, e ngurosur, nuk arriti as ta ndalonte, as të bërtiste. Mundi vetëm të vështronte, e tmerruar, Misaton që uli objektin, duke e qëlluar me forcë Togashin në kokë. Nuk dëgjoi tjetër gjë veçse një zhurmë shurdhuese, e më pas pa burrin të binte përtokë.

Dy

Diçka ra nga dora e Misatos. Ishte një vazo bakri - një dhuratë e vogël falënderimi që Jonazauat u kishin ofruar klientëve në inaugurimin e “Benten-tei”-t.

- Misato! - arriti, më në fund, të bërtiste Jasuko, duke rendur për te vajza e saj.

Vajza e kishte shikimin të përhumur në zbrazëtirë. Ishte bërë si një statujë, qëndroi gjatë ashtu pa lëvizur. Më pas shqeu sytë përnjëherësh. Po shikonte përtej Jasukos, përtej kurrizit të saj.

Mamaja u kthye dhe pa Togashin që mezi po ngrihej në këmbë, në fytyrë kishte një ngërdheshje dhe me njërin dorë mbante të shtypur kokën.

- Moj bijë... - hungëriu burri, i kuq nga inati. Sytë i kishte të fiksuar te Misato, u vërtit, më pas bëri të turrej drejt saj.

Jasuko u fut në mes. - Jo, ndal!

- Hiqmu sysh! - Togashi e kapi për krahu dhe e shtyu tutje. Jasukos iu morën këmbët, goditi murin dhe ra në gjunjë.

Misato u mundua të ikte, por Togashi e kapi për shpatullash dhe iu hodh përsipër, duke e përplasur përtokë. Më pas u ul mbi të, duke e kapur për flokësh dhe duke e goditur në fytyrë me dorën e djathtë. - Do të të vras, kurvickë! - ulëriu.

Kërkon ta vrasë, mendoi e ëma, do ta vrasë...

Ende në gjunjë, Jasuko pa përreth e dëshpëruar.

Sytë e saj u vendosën mbi kabllon elektrike, që shfaqej gjarpëruese poshtë *kotatsu*-së. Zgjati njërën dorë dhe e tërhoqi duke e hequr nga priza e murit. Ekstremiteti tjetër ishte ende i lidhur me një kënd të *kotatsu*-së. U ngrit dhe formoi një lak.

Qëndroi pas Togashit, i cili, i ulur mbi vajzën, po i gjuante vazhdimisht, i kapluar nga një urrejtje e verbër.

Jasuko ia kaloi kabllon në qafë dhe e tërhoqi me të gjithë forcën që kishte.

Togashi lëshoi një zhurmë të mbytur dhe ra së prapthi.

Duke u vetëdijesuar për atë që po i ndodhte, u mundua të fuste gishtat nën kablo për të zbutur shtrëngimin, por Jasuko vijoi ta tërhiqte. Ai burrë ishte një mallkim për të dhe të bijën e saj. Duhej të shpëtonte Misaton. Duhej ta hiqte qafe atë. Nëse do të lëshonte pe, do të rrezikonte që të mos kishte rast tjetër.

Megjithatë Jasuko ishte tepër e dobët në krahasim me ish-burrin e saj në luftim, kabloja i rrëshqiti nga dora. Misato ia kishte dalë të çlirohej gjatë kohës që Togashi ra së prapthi në tokë. Me t'u ngritur, u hodh mbi të, duke i ngulur thonjtë mbi gishtat e burrit, i cili mendohej të largonte kabllon që i shtrëngonte qafën. Hipi kaluç mbi gjoksin e tij, duke e bllokuar përtokë.

- Shpejt, mama! Shpejt! - bërtiti Misato.

Nuk kishte kohë për të humbur. Jasuko shtrëngoi sytë dhe tërhoqi me gjithë forcën që kishte. Zemra i buçiste në kraharor dhe ndiente gjakun t'i pulsonte në trup ndërsa mbante kabllon gjithnjë e më të shtrënguar.

Nuk dinte të thoshte sa kohë kishte qëndruar kështu, duke tërhequr kabllon verbërisht, në dëshpërim. Në fund një zë i dobët, - Mama, mama, - filloi t'i ndërhynte në mjegullën e mendjes së saj duke e bërë që të vinte në vete.

Jasuko hapi sytë ngadalë, kabloja ishte ende e shtrënguar në duart e saj.

Ish-burri i saj ishte aty, pikërisht para saj. I kishte sytë e hapur, të pajetë, të gurtë, që shihnin asgjënë. Fytyra ngjyrë blu, lëkura me njolla gjaku. Kabloja i kishte lënë një shenjë të errët përreth qafës.

Togashi nuk lëvizte, prej buzëve të tij dilte një fije pështymë, hundët i rridhnin. Jasuko bërtiti dhe lëshoi kabllon. Koka e burrit ra mbi *tatami*-n me një zhurmë të shurdhët: nuk jepte shenja jete. Misato ishte ende mbi të, rrëshqiti me kujdes dhe qëndroi mbi dysHEME. Këmisha e uniformës së saj ishte e gjitha e zhubrosur. U mbështet te muri. Për një çast nënë e bijë qëndruan të ulura në heshtje, me sytë e ngulur mbi atë trup të pajetë. Gumëzhitja e neonit të kuzhinës bënte jehonë në veshët e Jasukos.

- Çfarë do të bëjmë, - tha gruaja me një pëshpëritje që mezi dëgjohej. Mendjen e kishte bosh. - E vrava.

- Mama...

Jasuko ngriti shikimin mbi vajzën e saj, e cila ishte e zbehtë, sytë i kishte të kuq dhe faqet e vijëzuara prej lotëve. Duhej të kishte qarë, edhe pse Jasuko nuk e kuptonte kur kishte pasur kohë ta bënte.

Vështroi sërish Togashin, e dyzuar: nga njëra anë donte që ai të përmendej, nga ana tjetër që të kishte vdekur. Por ajo çka dëshironte nuk kishte rëndësi. Ishte e dukshme se ish-burri i saj nuk do të zgjohej më.

- Ishte *ai*. Ishte faji *i tij*. - Misato mblodhi gjunjët dhe i shtrëngoi në kraharor, duke fshehur fytyrën në mes dhe filloi të qante.

- Çfarë do të bëjmë? - pyeti Jasuko. Më pas dikush i ra ziles, duke e bërë të dridhej.

Misato ngriti kokën, me faqet e lagura. Nënë e bijë shkëmbyen një shikim, duke u pyetur reciprokisht: - Kush mund të jetë?

Më pas, disa trokitje në derë dhe një zë mashkullor: - Zonja Hanakoa?

Ishte një zë i njohur, edhe pse Jasuko nuk arrinte në asnjë mënyrë ta lidhte me një fytyrë. Ishte e gozhduar në vend dhe vijonte të shkëmbente shikime me vajzën.

Tok, tok.

- Zonja Hanakoa. Zonja Hanakoa?

Kushdo që të ishte, e dinte që ishin në shtëpi. Herët a vonë do të duhej që njëra prej tyre të përgjigjej. Por si mund ta hapnin derën teksa brenda ishte... ai?

- Shko në dhomë. Mbyllu brenda dhe mos dil, - e urdhëroi Jasuko të bijën, nën zë. Mendja e saj po rifillonte ngadalë të punonte.

Një tjetër trokitje në derë.

Jasuko mori frymë thellë. *Nuk ka ndodhur asgjë. Është një mbrëmje si gjithë të tjerat.* Po? - tha, duke u munduar ta luante si duhej pjesën në ato rrethana. Atë të një gruaje që nuk kishte mbytur ish-burrin e saj mbi dyshemenë e sallonit. - Kush është?

- Oh... jam unë, Ishigami. I apartamentit ngjitur.

Jasuko gulçoi. Kishin bërë shumë zhurmë? Patjetër që komshinjtë kishin dyshuar dhe Ishigami duhet të kishte ardhur për të kontrolluar.

- Një çast, - u përgjigj Jasuko duke u sforcuar që të dukej e qetë pa e ditur nëse do t'ia dilte.

Kontrolloi me sy dhomën e ndenjes. Misato ishte kthyer në dhomën e saj dhe kishte mbyllur derën rrëshqitëse. Jasuko pa kufomën e Togashit: duhej ta hiqte në njëfarë mënyre.

Kotatsu-ja ishte e zhvendosur nga muri, jashtë vendit të saj. E zhvendosi edhe pak, derisa mbulesa e trashë që mbulonte anët të fshihte tërësisht trupin. Ishte një pozicion i çuditshëm për *kotatsu*-në, por për momentin nuk kishte zgjidhje më të mirë.

Kontrolloi nëse i kishte mirë rrobat dhe shkoi drejt hyrjes. Vuri re këpucët e konsumuara të Togashit mbi dysHEME dhe i fshehu duke i shtyrë mënjane.

Më pas, duke u munduar që të mos bënte zhurmë, hoqi me ngadalë shulin e derës. Nuk ishte e mbyllur me çelës. Goditi kraharonin për të qetësuar rrahjet e zemrës.

Kur, më në fund, hapi derën, pa fytyrën e rrumbullakët të Ishigamit që zgjatej para pragut, duke e vështuar me ata sytë e tij si fole. Kishte një shprehje të padeshifrueshme, që të drithëronte.

- Uh, mmm, mund t'ju ndihmoj? - pyeti Jasuko duke bërë një buzëqeshje dhe duke ndier muskujt e ballit t'i kontrakttoheshin në mënyrë të pavullnetshme.

- Dëgjova disa zhurma, - tha Ishigami, me fytyrën të padepërtueshme. - Ka ndodhur gjë?

- Oh, jo, asgjë, - u përgjigj ajo duke tundur kokën me vendosmëri. - N... ndjesë për shqetësimin.

- Ah, nëse jeni e sigurt që nuk ka gjë... - mërmëriti Ishigami, duke hedhur një vështrim brenda.

Jasuko ndjeu një nxehtësi dhe tha gjënë e parë që i erdhi në mendje. - Ishte një insekt. Një kacabu.

- Një kacabu?

- Po një kacabu në mur dhe unë... vajza ime dhe unë po mundoheshim ta kapnim. Me sa duket kemi bërë shumë gjullurdi...

- E vratë?
- Fytyra e Jasukos u ngurtësua. - Çfarë?
- Kacabunin. E vratë?
- Po... po, patjetër, - tha Jasuko, duke ulur kokën pas çdo fjale. - E vramë. Tashmë është çdo gjë në rregull. Faleminderit!
- Kuptoj. Eh, nëse do të keni nevojë për mua, mos ngurroni të më thërrisni.
- Shumë faleminderit! Më vjen keq, sinqerisht. Për të gjithë gjullurdinë. - Jasuko bëri një përkulje dhe mbylli derën, duke kthyer çelësin menjëherë. Vetëm kur dëgjoi se Ishigami ishte kthyer në apartamentin e tij dhe kishte mbyllur derën pas tij, i lejoi vetes të merrte frymë thellë. Më pas u përkul duke vendosur duart përtokë në mënyrë që të mos humbiste ekuilibrin.
- Ndjeu derën rrëshqitëse që hapej.
- Mama?
- Vetëm pas pak Jasuko u ngrit duke u lëkundur. I hodhi një vështrim pargut nën mbulesën e *kotatsu*-së dhe u kaplua nga një valë dëshpërimi.
- Nuk kishim zgjidhje tjetër, - tha në fund.
- Çfarë do të bëjmë? - pyeti Misato duke parë të ëmën.
- Çfarë mund të bëjmë tjetër veçse të thërrasim policinë?
- Do të dorëzohesh?
- Ke ndonjë ide më të mirë? Ka vdekur. E vrava.
- Po çfarë do të ndodhë?
- Nuk e di. - Jasuko largoi nga fytyra flokët e shpupurishura. Duhet të kishte një pamje të tmerrshme. Kushedi çfarë kishte menduar matematikani i derës ngjitur. Nuk kishte rëndësi.
- Do të shkosh në burg? - e pyeti Misato.
- Eh, druaj se po, - buzët e Jasukos buzëqeshën.
- E kuptonte që ishte duke u dorëzuar.

- Përpos të gjithave, e vrava.

Misato tundi kokën me vendosmëri.

- Por nuk është e drejtë!

- Përse jo?

- Nuk është faji yt. Ishte faji i tij. Kishte marrë fund, mjaft! Por ai vazhdonte të kthehej, të të bezdiste ty dhe mua... Nuk është e drejtë që ti të shkosh në burg për të.

- Një vrasje është një vrasje. Gjithçka tjetër janë veç detaje.

Çuditërisht, ndërsa i shpjegonte situatën Misatos, Jasuko filloi të ndihej më e vetëdijesuar. Arrinte thujse ta shihte situatën me një sy më të qartë. Teksa qetësohej, filloi të pyeste veten nëse, me të vërtetë, nuk kishte alternativa. Nuk kishte dashur që Misato të rritej me një mama që punonte në lokalet e natës. E një mama vrasëse ishte akoma më keq. Por nuk shihte rrugëdalje. Ndoshta, edhe sepse ishte e pamundur ta fshihte atë që kishte ndodhur, apo të mund të gjente rrethana lehtësuese për vete dhe për të bijën, të paktën në sytë e opinionit publik.

Jasuko pa telefonin pa fill në një cep të dhomës së ndenjjes dhe shkoi ta merrte.

- Mama, jo! - Misato u turr drejt saj dhe u mundua t'ia merrte telefonin nga duart.

- Lëshoje!

- Jo, nuk mundesh! - bërtiti vajza, duke kapur të ëmën për krahu. Kapja e saj ishte e fortë, me shumë mundësi falë gjithë atyre stërvitjeve që bënte pas shkolle.

- Lëshomë, të lutem.

- Jo mama. Nuk do të lejoj. Më mirë dorëzohem vetë.

- Mos flit broçkulla! Çfarë të shkon nëpër mend?

Misato i hodhi një shikim sfidues. - Isha unë që i gjuajta në fillim. Ti u mundove vetëm të më mbrosh. Dhe, pasi ti e kishe nisur, unë të ndihmova. E vrava edhe unë.

Jasuko u ngurtësua dhe lëshoi me ngadalë telefonin. Misato ia mori nga dora dhe, duke e shtrënguar në krahator, u drejtua drejt këndit të kundërt, duke i kthyer shpinën të ëmës.

Mendimet përshkonin fuqishëm mendjen e Jasukos.

Çfarë do të bënte policia? Do ta besonin nëse do të thoshte se kishte vrarë Togashin e vetme? Do ta besonin?

Jo, policia do të kryente hetime të imtësishme. Kishte parë mjaftueshëm filma policorë në televizor për të ditur se do të kishin nevojë për prova dhe se do të përdornin çfarëdo mjeti në dispozicion për t'i mbledhur. Do të merrnin në pyetje komshinjtë, do të thërrisnin Njësinë Shkencore, e më pas...

Iu errësua shikimi. Policia mund ta vendoste edhe nën presion, por ajo nuk do ta zbulonte kurrë çfarë kishte bërë e bija, kjo ishte e sigurt. Po nëse hetimet do të nxirrnin në dritë të vërtetën? Do të ishte fundi.

Pyeste veten nëse kishte ndonjë mënyrë për ta bërë që të dukej sikur kishte vepruar e vetme, por e hoqi menjëherë nga mendja këtë ide. Nëse do ta provonte, do të zbulonin menjëherë tentativat e saj naive.

- Duhet të mbroj Misaton.

Vajza kishte pasur mjaftueshëm probleme teksa rritej me një mama si ajo. Jasuko do të kishte dhënë me vullnet të plotë jetën e saj, vetëm që të mos i shkaktonte asaj vuajtje.

Atëherë çfarë duhet të bëj? Ka diçka që mund ta bëj?

Një zhurmë e çuditshme e shkëputi nga mendimet. Ngadalë kuptoi se ishte telefoni, që po binte në duart e Misatos. Vajza shihte të ëmën me sytë e zgurdulluar.

Jasuko zgjati heshtazi dorën dhe Misato kafshoi buzën, më pas i dorëzoi ngadalë aparatën.

Duke u munduar të qetësonte frymëmarrjen, Jasuko afroi telefonin në vesh dhe shtypi butonin për t'u përgjigjur. - Po?

Alo? Jam Hanaoka.

- Hëm, përshëndetje. Jam Ishigami, i apartamentit ngjitur.

Pa telefonin, e habitur. *Përsëri matematikani. Çfarë do të dojë tani?* - Po? Si mundem t'ju ndihmoj?

- Hëm, beh, në të vërtetë... Po pyesja veten çfarë kishit ndër mend të bënit.

Jasuko nuk e kuptonte se për çfarë e kishte fjalën. - Më falni, në çfarë kuptimi?

- Vetëm, eh... - Ishigami ndaloi për një çast para se të vazhdonte. - Nëse keni ndër mend të merrni policinë, beh, dakord, nuk kam asgjë kundër. Por nëse në të kundërt nuk doni ta bëni, po mendoja se ndoshta mund t'ju ndihmoja.

- Si? - Jasuko mbeti gojëhapur. Çfarë drejtin po thoshte ai burrë?

- Si thoni nëse vij aty tani? - propozoi Ishigami, me zë të ulët nga ana tjetër e telefonit. - Je dakord?

- Çfarë? Jo, nuk mendoj... jo, nuk jam dakord, - belbëzoi Jasuko, ndërsa ndjeu se një djersë e ftohtë i pushtoi trupin.

- Zonja Hanaoka, - vijoi Ishigami. - Është shumë e vështirë të heqësh qafe një kufomë. Një grua nuk mund ta bëjë e vetme.

Jasuko ishte pa fjalë.

Duhej t'i kishte dëgjuar fshehurazi. Duhet ta kishte dëgjuar të fliste me Misaton. Ndoshta i kishte përgjuar të gjitha: diskutimin me Togashin, luftimin, gjithçka.

Ka marrë fund, mendoi duke ulur kokën. Nuk kishte më shpëtim. Duhej të dorëzohej. Duhej vetëm të gjente një mënyrë për të shmangur faktin që Misato të mos përfshihej.

- Zonja Hanaoka, po më dëgjoni?

- Po. Këtu jam.

- Mund të vij, atëherë?

- Por sapo ju thashë... - Jasuko u ndal për një çast dhe pa të bijën, e cila po e vështronte me një përzierje frike dhe përhumbeje në fytyrë. *Do të jetë duke pyetur veten me kë jam duke folur.*

Nëse Ishigami kishte dëgjuar, me të vërtetë, gjithçka nga apartamenti pranë, atëherë e dinte se Misato ishte e përfshirë në vrasje. E nëse do ia tregonte policisë atë që dinte...

Jasuko u gëlltit. - Po. Dakord. Në fakt ka diçka që mund të bëni për mua. Ju pres.

- Po vij menjëherë, - qe përgjigjja e Ishigamit.

- Kush ishte? - pyeti Misato sapo Jasuko mbylli telefonin.

- Mësuesi që jeton këtu pranë. Zoti Ishigami.

- Përse? Si ka...

- Ta shpjegoj pastaj. Tani shko në dhomën tënde dhe mbylle derën. Menjëherë!

Akoma konfuze, Misato u kthye në dhomën në fund. Thuajse në të njëjtin çast që vajza mbylli derën, Jasuko dëgjoi Ishigamin të dilte nga apartamenti i tij dhe një çast më pas ra zilha e derës. Gruaja vajti te hyrja, hoqi siguresën dhe e hapi.

Ishigami priste jashtë me një shprehje kureshtjeje në fytyrë. Për një arsye a një tjetër kishte veshur një xhakavento blu të errët. *Një çast më parë nuk e kishte.*

- Hyni.

Ishigami pohoi dhe hyri.

Ndërsa Jasuko mbyllte derën pas tij, mësuesi hyri në dhomën e ndenjjes dhe pa hezitimin më të vogël lëvizi mbulesën e *kotatsu-së*. Vendosi njërin gju në tokë dhe vëzhgoi me vëmendje trupin e Togashit, me një shprehje të përhumbur në fytyrë. Për herë të parë gruaja vuri re se mbante veshur doreza.

Pas një çast ngurrimi Jasuko u gjunjëzua pranë tij. Fytyra e Togashit ishte e pajetë. Pështyma apo një tjetër likuid, - ishte e

vështirë të shquhej, - i kishte kulluar prej buzëve, duke iu tharë mbi lëkurë.

- Na dëgjuat, apo jo? - tha Jasuko.

- Dëgjuar? Çfarë duhet të kem dëgjuar?

- Përmes murit. Na dëgjuat. Prandaj morët në telefon.

Ishigami u kthye drejt Jasukos, me shikimin e papërshekueshëm.

- Nuk ju dëgjova të flisni, nëse është kjo që po thoni. Pallati mund të ketë defektet e tij, por është i izoluar shumë mirë. Në të vërtetë pikërisht për këtë arsye u transferova këtu.

- Atëherë, si e kuptuat që...

- Të kuptoja çfarë kishte ndodhur?

Jasuko poho.

Ishigami tregoi një cep të dhomës, ku ishte një kanoçe e rrëzuar. Kishte hi mbi dysheme.

- Kur trokita në derë, disa minuta më parë, ndjeva erë tymi në shtëpinë tuaj. Duke menduar që kishit një mysafir, kërkoja këpucë në prag, por nuk i pashë. Hodha një vështrim brenda dhe më ngjau sikur dikush ishte nën *kotatsu*, dhe kabllloja ishte e tendosur. Por nëse do të donte të fshihej, do të kishte shkuar në fund të dhomës. Pra, personi nën *kotatsu* nuk po fshihej, *por ishte fshehur*. Duke lidhur gjithë këto me goditjet që kisha ndier pak më parë dhe fakti që flokët tuaj ishin çoroditur çuditshëm, nuk ishte e vështirë të imagjinoja çfarë kishte ndodhur. Ah, dhe një gjë tjetër: nuk ka kacabunj në këtë pallat. Jetoj tashmë prej vitesh dhe nuk kam parë kurrë asnjë.

Ajo vëzhgoi gojën e Ishigamit teksa fliste. Zëri i tij ishte i qetë, i ulët, me një shprehje neutrale. *Vë bast që kështu është edhe kur u jep mësim nxënësve të tij*. Mendimet e Jasukos përshkoheshin me nervozizëm.

Më pas vuri re që ishte duke parë burrin dhe hodhi vështrimin gjetiu.

E dinte që edhe ai ishte duke e vëzhguar.

Është tmerrësisht i ekuilibruar dhe i zgjuar, mendoi. Përndryshe si do të kishte mundur të ndërtonte një skenar kaq të përpunuar vetëm me një vështrim të hedhur prej derës së hyrjes? Njëkohësisht, Jasuko ndihej e lehtësuar: nëse ai burrë nuk i kishte dëgjuar të flisnin, nuk i dinte detajet e asaj që kishte ndodhur.

- Është ish-burri im, - tha, - jemi ndarë prej vitesh, por vazhdonte të më kërkonte. Nuk ikte derisa t'i jepja para... kishte ardhur për këtë arsye edhe sot. Nuk mundesha më, druaj se humba toruan... Jasuko uli sytë. Nuk i kishte treguar gjithçka, duhej ta mbante Misaton jashtë kësaj historie.

- Keni ndër mend të dorëzoheni?

- Kam frikë se nuk ka zgjidhje tjetër. Por më vjen keq për Misaton. Nuk e meriton.

Do të kishte thënë më shumë, por ndjeu derën të hapej nga dhoma në fund. Misato hyri në dhomën e ndenjjes, furishëm.

- Jo, mama, nuk mundesh! Nuk ta lejoj.

- Misato, qetësohu!

- Jo. Thashë jo. Dëgjoni, zoti Ishigami. Jua them unë kush e vrau atë burrë...

- Misato! - ngriti zërin Jasuko.

Vajza e vogël mbylli gojën menjëherë duke parë mamanë e saj vëngër. I kishte sytë tërësisht të kuq.

- Zonja Hanaoka, - tha Ishigami me zë të qetë, - nuk është nevoja të më fshihni asgjë.

- Nuk po ju fsheh asgjë...

- E di që nuk e keni vrarë vetëm. Vajza juaj duhet t'ju ketë ndihmuar.

Jasuko tundi kokën. - Jo, nuk është e vërtetë. Ajo sapo është kthyer në shtëpi... është kthyer pasi e kisha vrarë. Nuk ka lidhje.

Ishte e qartë që Ishigami nuk iu besonte asnjë prej fjalëve që thoshte. Burri psherëtiu dhe pa Misaton.

- Mendoj se duke e fshehur, gjithçka do të bëhet më e vështirë edhe për vajzën tuaj.

- Nuk po gënjej. Duhet të më besoni! - Jasuko vendosi njërën dorë mbi gjurin e Ishigamit, ai e vështroi për një çast, më pas u kthye të shihte trupin, me kokën e përkulur.

- Ajo që ka rëndësi është çfarë do të mendojë policia. Kam frikë se nuk do të gënjehet kollaj.

- Përse jo? - pyeti Jasuko, para se të kuptonte se sapo kishte pranuar që kishte gënjyer.

Ishigami tregoi dorën e djathtë të të vdekurit. - Ka shenja te kyçet dhe në kurrizin e dorës. Më duket madje se shoh shenjat e gishtave. Mendoj se është mbytur nga mbrapa dhe se është munduar instinktivisht të mbrojë grykën. Ato shenja tregojnë se dikush është munduar ta pengojë. Duket qartazi.

- Isha unë, - insistoi Jasuko. - E bëra unë.

- Zonja Hanaoka, kjo është e pamundur.

- Përse?

- E keni mbytur nga mbrapa, apo jo? Si mund t'ia mbanit njëkohësisht edhe duart? Është e pamundur. Do të kishit nevojë për katër duar.

Jasuko nuk mundi të thoshte më asgjë, ndihej në kurth, në një tunel pa rrugëdalje. Uli kokën dhe mblodhi supet. Nëse Ishigami kishte kuptuar gjithçka me një vështrim, me siguri policia do të kuptonte edhe më shumë.

- Nuk dua të përfshij Misaton. Duhet ta ndihmoj...

- As unë nuk dua që ti të shkosh në burg, mama, - tha Misato, me zërin e mekur prej lotëve.

Jasuko mbuloi fytyrën me duar.

- Nuk di çfarë të bëj.

Ndjeu ajrin përreth t'i peshonte, ishte sikur një forcë donte ta shtypte.

- Zotëri, - i tha Misato mësuesit, - keni ardhur këtu për t'i thënë mamasë të dorëzohet, apo jo?

Ishigami iu përgjigj pas një çasti ngurrimi. - Mora në telefon, sepse mendova që mund t'ju ndihmoja në ndonjë mënyrë ty dhe mamanë tënde. Nëse doni të dorëzoheni, mirë, nuk kam asgjë kundër. Por nëse nuk keni ndër mend ta bëni, mendova që do të ishte e vështirë ta menaxhonit situatën vetëm.

Jasuko hoqi duart nga fytyra dhe u kujtua për një gjë të çuditshme që kishte thënë Ishigami në telefon. Një grua nuk mund ta hiqte një trup të vdekur vetëm...

- Ekziston ndonjë mënyrë për të shmangur dorëzimin? - e pyeti Misato.

Jasuko ngriti shikimin, ndërsa Ishigami uli kokën mendueshëm. Fytyra e tij nuk përçonte asnjë emocion.

- Mendoj se keni dy opsione: të fshihni tërësisht çka ndodhi, ose të fshihni përfshirjen tuaj. Në të dyja rastet, do t'ju duhet të hiqni trupin.

- Dhe është e mundur?

- Misato, - tha Jasuko ashpër. - Nuk do të bëjmë asgjë të tillë.

- Të lutem, mama. - Vajza ktheu sërish shikimin drejt Ishigamit. - Mendoni vërtet se mund ta bëjmë?

- Është e vështirë, por jo e pamundur, - u përgjigj Ishigami me një ton të qetë dhe praktik. Jasuko kishte përshtypjen se qetësia

e atij burri e bënte gjithçka çka ai thoshte më të arsyeshme sesa mendimet e saj konfuze.

- Mama, - tha Misato, - le të na ndihmojë. Është e vetmja mënyrë!

- Por nuk do të mundem kurrë... - Jasuko pa Ishigamin.

Sytë si gropa të burrit ishin të drejtuar drejt tokës, në kërkim të një vendimi.

Jasuko rimendoi për atë çka i kishte thënë Sajoko: se mësuesit të matematikës ia kishte dhënë në kokë për të, se vinte për të blerë drekën në dyqan vetëm kur ishte ajo.

Tani ishte e lumtur që e dinte, ose do të kishte dyshuar për shëndetin mendor të atij burri. Sepse përndryshe pse do të bënte kaq shumë për të ndihmuar një fqinjë me të cilën mezi kishte shkëmbyer dy fjalë? Kishte rrezikuar arrestimin qoftë edhe duke hyrë në shtëpinë e tyre.

- Po nëse dikush gjen trupin? Domethënë, pasi ta kemi fshehur, - pyeti Jasuko.

- Nuk kemi vendosur ende nëse do e fshehim, - u përgjigj Ishigami. - Në disa raste është më mirë të mos fshihet asgjë. Do të vendosim çfarë do të bëjmë pasi të kemi të gjitha informacionet e nevojshme. E vetmja gjë që dimë me siguri është se nuk mund ta lëmë të shtrirë atje.

- Për çfarë informacionesh e keni fjalën?

- Informacione mbi këtë burrë, - shpjegoi Ishigami duke ulur sytë mbi trupin e vdekur. - Mbi jetën e tij. Kam nevojë të di emrin dhe mbiemrin, adresën, moshën, me çfarë merrej. Përse erdhi këtu. Ku kishte ndër mend të shkonte më pas. Ka një familje? Më thoni çdo gjë që dini.

- Eh, unë...

- Jo, prisni, - e ndaloi Ishigami. - Më parë të zhvendosim trupin. Duhet të pastrojmë menjëherë dhomën e ndenjjes. E sigurt që kështu siç është, është plot e përplot me prova.

Ende pa mbaruar së foluri, Ishigami filloi të ngrinte kokën dhe trupin e Togashit.

- Ta zhvendosim? Ku?

- Në apartamentin tim, - tha Ishigami me një shikim që donte të thoshte se ishte zgjidhja më normale, dhe e ngriti trupin mbi njërën shpatull. Ishte jashtëzakonisht i fortë. Jasuko vuri re fjalët *Judo club* të qëndisura me pe të bardhë mbi xhakaventon blu. Mësuesi doli dhe shumë shpejt u drejtua drejt apartamentit ngjitur, me Jasukon dhe Misaton që e ndiqnin me ankth. Banesa e Ishigamit ishte e rrëmujshe, me libra matematike dhe gazeta të shpërndara gjithandej. Pa e ulur trupin, shtyu me njërën këmbë disa prej vëllimeve për të hapur vend mbi *tatami*-n. Më pas, me kujdes dhe lehtësi, lëshoi dengun mbi dyshe. Trupi ra rëndë dhe sytë e Togashit, të hapur dhe të ngurtësuar, fiksuan dhomën.

Ishigami u kthye drejt nënës dhe bijës, që kishin mbetur në këmbë te hyrja e apartamentit.

- Zonja Hanaoka, dua që të qëndroni këtu. Vajza juaj do të duhet të shkojë në apartament dhe të fillojë të pastrojë. Duke përdorur aspiratorin, dhe duke u munduar të bëjë më të mirën që mundet.

Misato pohoi, e zbehtë në fytyrë, e pasi i hodhi një shikim të shpejtë së ëmës u zhduk.

- Tani mbyllni derën, - tha Ishigami.

- Oh... dakord. - Jasuko bëri siç i thanë, më pas qëndroi në këmbë, e dyzuar.

- Mundet edhe të hyni. Kam frikë se nuk është aq pastër sa apartamenti juaj.

Ishigami mori një jastëk të vogël nga njëra prej karrigeve dhe e vendosi përtokë pranë trupit. Jasuko u afrua, por nuk

përdori jastëkun. Preferoi të ulej e mbështetur te muri, me fytyrën nga ana tjetër. Vetëm atëherë burri kuptoi se ai trup i kallte frikë.

- Hëm, më falni. Mori jastëkun dhe ia zgjati, - përdorni këtë.

- Jo, jam mirë kështu, - tha ajo duke parë poshtë dhe duke tundur lehtë kokën.

Ishigami rivendosi jastëkun mbi karrige dhe u ul pranë trupit të vdekur.

Në qafën e Togashit ishte shfaqur një njollë e errët dhe e kuqërremtë.

- Kablloja elektrike, apo jo?

- Çfarë?

- Kur e mbytët. Përdorët kabllon elektrike?

- Po... saktë. Kabllon e *kotatsu*-së.

- Sigurisht, *kotatsu*-së, - tha Ishigami, duke rimenduar për mbulesën mbi tavolinë. - Duhet ta hiqni. Ose, jo, harrojeni. Merrem unë pastaj. Meqë ra fjala... - Ishigami pa sërish nga trupi i vdekur. - Kishit takim me të sot?

Jasuko tundi kokën. - Jo, absolutisht. Erdhi në dyqan rreth mesditës, pa njoftuar. Më pas, pasdite, u takuam në një restorant aty pranë. Ishte e vetmja mënyrë për ta bindur që të largohej nga dyqani. Mendoja se e kisha hequr qafe, por më pas u paraqit në shtëpinë time.

- Restorant, thatë?

Kjo heq mundësinë që të mos ketë dëshmitarë, mendoi Ishigami. Futi dorën në xhepin e xhakaventos së Togashit dhe nxori prej andej një kartëmonedhë prej dhjetë mijë jenësh të mbështjellë, e më pas një tjetër.

- Janë paratë që...

- Ia keni dhënë ju?

Jasuko pohoi dhe Ishigami i zgjati paratë, por ajo nuk i mori.

Atëherë burri u ngrit dhe nxori portofolin nga një prej xhepave të xhaketës së tij të varur në mur. Mori njëzet mijë jenë dhe në vend të tyre futi kartëmonedhat që mori nga xhakaventoja e të vdekurit.

- Mund ta kuptoj përse nuk i doni, - tha Ishigami duke i zgjatur paratë që kishte marrë nga portofoli i tij.

U duk se Jasuko ngurroi për një çast, më pas pranoi paratë me një - faleminderit - të mbytur.

- Pra, - ia nisi Ishigami, duke kërkuar sërish në xhepat e të vdekurit. Gjeti portofolin e Togashit: brenda kishte shumë pak monedha, një patentë dhe disa fatura.

- Shinji Togashi... Shinjuku perëndimor, distrikti i Shinjikut. Mendoni se tani jetonte aty? - pyeti pasi kishte parë patentën.

Jasuko u ngrys dhe tundi kokën. - Nuk jam e sigurt, por nuk besoj. Di që jetonte në Nsshi-Shinjuku disa kohë më parë, por më tha diçka... sikur e kishin nxjerrë jashtë, sepse nuk paguante dot qiranë.

- Duket se patentë është rinovuar një vit më parë. Duhet të ketë mbajtur dokumentet e rezidencës së tij të vjetër, ndërsa kërkonte një vend tjetër për të jetuar.

- Jam e sigurt që është martuar disa herë. Nuk kishte punë fikse dhe nuk mundte të paguante një qira për një kohë të gjatë.

- Kështu duket, - vuri re Ishigami, me sytë e ngulitur mbi një prej faturave.

Ishte shkruar DHOMA ME QIRA OGIIA. Shuma tregonte 5800 jenë për dy net, me parapagim. Ishigami llogariti me mend taksën dhe arriti në një kosto prej 2800 jenë për natë.

I tregoi faturat Jasukos. - Mendoj se për momentin jetonte këtu. E nëse nuk do të bëjë *checkout*, dikush do të shkojë të

sistemojë dhe të zbrazë dhomën. Nëse ka lënë aty gjërat e tij, mund të dyshojnë dhe të thërrasin policinë. Sigurisht, mund të mos duan kokëçarje dhe të mos bëjnë asgjë. Me shumë mundësi nuk janë të paktë klientët që zhduken: për këtë arsye i bëjnë që të paguajnë paradhënie. Megjithatë, është mirë të mos jemi shumë optimistë.

Ishigami vazhdoi të kërkonte në xhepat e të vdekurit. Gjeti çelësin, me një mbajtëse rrethore me numrin 305.

Jasuko e pa e shqetësuar. Dukej se nuk kishte as idenë më të vogël mbi çfarë duhej bërë.

Nga apartamenti ngjitur erdhi një zhurmë e mbytur aspiratori që përplasej për muri. Misato po pastronte çdo cep të dhomës së ndenjjes me dëshpërimin e atij që ndihet i pafuqishëm dhe për rrjedhojë përkushtohet me gjithë zemër të bëjë atë pak që mundet për të ndihmuar.

Duhet t'i mbroj, mendoi Ishigami. Nuk do t'i ndodhte kurrë më që të gjendej kaq afër një gruaje kaq të bukur, ishte i sigurt për këtë. Duhej të mblidhte të gjitha forcat dhe të gjitha njohuritë e veta, për të vepruar në mënyrë të tillë që mos t'i ndodhte asgjë e keqe.

Pa fytyrën e të vdekurit: çfarëdo shprehje që kishte pasur në çastin e vdekjes tashmë ishte zhdukur. Dukej më shumë si një bllok argjile sesa një njeri. Megjithatë, Ishigami vërejti se duhej të kishte qenë një burrë i bukur në të shkuarën, edhe pse dukshëm kishte vënë pak peshë në vitet e fundit, fytyra e tij ishte një fytyrë që mund t'u pëlqente grave.

Dhe Jasuko ishte dashuruar me të. Vetëm mendimi e bëri të ndiente një shpërthim në kraharor, që e mbushi me zili. Tundi kokën i turpëruar që kishte ndjenja të tilla në një çast të këtillë.

- Në dijeninë tuaj, a kishte kontakt me ndonjë njeri, me ndonjë të afërm? - rifilloi me pyetjet Ishigami.

- Nuk e di. Nuk e shoh prej vitesh.
- E dini çfarë kishte ndër mend të bënte nesër? Ju tha nëse kishte ndonjë takim me dikë?

- Jo, - tha Jasuko duke ulur kokën. - Nuk më tha asgjë të këtillë. Nuk po ju ndihmoj shumë.

- Duhet t'ju pyesja, por është normale që të mos e dinit. Mos u shqetësoni. - Ishigami zgjati njërrën dorë me dorezë dhe hapi buzët e të vdekurit, duke e parë përbrenda. Pa një këllëf ari në njërin prej dhëmbëve. - Do të ketë ndonjë kartelë dentare diku.

- Kur ishim të martuar shkonte te dentisti në mënyrë të rregullt.

- Sa kohë më parë?

- Jemi ndarë pesë vjet më parë.

- Pesë vjet? - Shumë herët për të shprehur që i kishin hedhur të dhënat e tij. - Ka precedent penal?

- Nuk besoj. Por nuk e di çfarë ka bërë pasi jemi ndarë.

- Pra, edhe mundet.

- Besoj se po...

Edhe nëse ai burrë nuk kishte kryer krime të rënda, mund t'i kishin marrë shenjat digjitale për ndonjë kundërvajtje automobilistike. Ishigami nuk e dinte nëse Njësia Shkencore e merrte mundimin të krahasonte shenjat digjitale me verbalet e policisë rrugore, por duhet ta merrte në konsideratë atë mundësi.

Pra, pavarësisht si do ta hiqnin trupin, nëse do të gjendej identiteti i tij në fund do të zbulohej e tëra. Ishte një fakt për të cilin duhet të dorëzoheshin. Në çdo rast, kishin nevojë për kohë. Identifikimi eventual i dhëmbëve apo i shenjave digjitale do ta ulte mundësinë e tyre për t'ia dalë.

Jasuko psherëti, dhe Ishigami ndjeu në atë tingull diçka erotike, si të ishte një ankesë, që e bëri t'i rrihte zemra. *Nuk do të të zhgënjëj*, mendoi, më i vendosur se më parë.

Situata nuk ishte e thjeshtë, kjo ishte e sigurt. Nëse do të zbulohesh identiteti i trupit, policia do të paraqitej me siguri te Jasuko. Ishigami nuk e dinte nëse ajo apo vajza do të ishin në gjendje të duronin pyetësonin e detektivëve. Nuk mjaftonte të përgatisje një histori të brishtë për të mbuluar atë që kishte ndodhur. Sapo të kishin gjetur një gjë që nuk bënte kuptim, i gjithë ndërtimi do të binte dhe Hanaokat me shumë mundësi do të rrëfenin.

Ajo çka kishin nevojë ishte një mbrojtje perfekte, e bazuar mbi një logjikë perfekte.

Çfarëdolloj gjëje që do të bësh mos lejo të frikësohesh, i tha vetes.

Me siguri paniku nuk do t'i ndihmonte për të gjetur një zgjidhje. Ishte i sigurt se kishte një zgjidhje. Çdo problem e ka një.

Ishigami mbylli sytë. Bënte gjithnjë kështu kur gjendej përpara një çështjeje matematikore veçanërisht të ndërlikuar: duhej të nxirrte jashtë çdo informacion tjetër nga bota e jashtme dhe formulat do të fillonin të lulëzonin në mënyrë automatike. Por këtë herë nuk ishin formulat që do t'i lulëzonin mendjen.

Pas pak rihapi sytë dhe pa orën me zile të mbështetur mbi tavolinë: ishte ora 8:30. Vështroi Jasukon, që u gëlltit dhe u zmbraps.

- Më ndihmoni ta zhveshim.

Ajo puliti sytë. - Çfarë?

- Duhet t'ia heqim rrobat. Jo vetëm xhupin, por edhe pulovrin dhe pantallonat. Është mirë të nxitojmë, para se të fillojë *rigor mortis*¹.

¹ Ngurtësimi i trupit të të vdekurit. (Shën. përkth.)

Teksa fliste, Ishigami zgjati një krah dhe kapi xhupin e Togashit.

- Po, sigurisht, - tha Jasuko. U përkul për ta ndihmuar, por i dridheshin duart nga neveria.

Ishigami ndali. - Dëgjoni, s'ka rëndësi. E bëj unë. Shkoni të ndihmoni vajzën tuaj.

- Më vjen keq, - pëshpëriti Jasuko duke pohuar, më pas u ngrit ngadalë.

- Zonja Hanaoka, - tha Ishigami pas saj, duke ngritur xhupin që sapo kishte hequr nga trupi i vdekur. - Kini besim tek unë. Do të jetë arsyetimi logjik që do të na nxjerrë jashtë kësaj historie.

Tre

- Nëse kjo është ajo që e quan “arsyetim logjik”, një nga këto ditë do të më pëlqente të analizoja funksionet e tua cerebrale.

Manabu Jukaua, me faqen e mbështetur në një dorë, hapi gojën në mënyrë të ekzagjeruar. Kishte hequr syzet e vogla nga skeleti metalik dhe i kishte vendosur mënjane si për të thënë: *këto nuk më nevojiten më.*

Çka, me shumë mundësi, ishte e vërtetë. Kishin kaluar më shumë se njëzet minuta që Kusanagi ishte ulur përballë tij duke vëzhguar tavolinën e shahut pa ditur se çfarë duhej të lëvizte. Mbreti i tij nuk mund të shpëtonte më nga asnjë anë; nuk mund as të dorëzohej dhe të hante një apo dy gurë të kundërshtarit ndërsa prapësonte. Tashmë Kusanagi kishte marrë parasysh çdo lëvizje të mundshme, secila çonte në mënyrë të paevitueshme te humbja.

- E di, shahu nuk është tamam loja ime, - murmuriti.

Jukaua ngriti sytë në qiell. - Ja ku rifilloi.

- Pikë së pari, çfarë kuptimi ka të marrësh gurët e kundërshtarit, nëse nuk mund t'i përdorësh? Janë plaçkë lufte! Përse nuk mundem t'i shtoj te ushtria ime?

- Mos ia hidh fajin rregullave të lojës. Ndër të tjera gurët e kundërshtarit tënd nuk janë plaçkë lufte, janë ushtarë. Kur i

heq nga tavolina e shahut do të thotë që i ke vrarë. Për çfarë të duhen disa ushtarë të vdekur?

- Por në *shogi*¹ mund t'i përdor!

- Eh, falëndero ata që kanë shpikur *shogi*-n dhe që e kanë bërë aq fleksibël. Me shumë mundësi, kur merr gurët në *shogi* është njëlloj sikur i detyron të dorëzohen, pa i vrarë. Ja përse mund t'i ripërdorësh.

- Duhet të ishte kështu edhe në shah.

- Nuk mendoj se ndryshimi i rregullave i përshtatet shpirtit kalorsiak. Dëgjo, mjaft me pretekstet e kota dhe konsidero situatën nga pikëpamja logjike. Mund të lëvizësh vetëm një gur çdo herë. Të kanë mbetur pak gurë për të lëvizur, dhe asnjëra prej këtyre lëvizjeve nuk do të më ndalë. Çfarëdolloj gjëje të bësh, me lëvizjen time të radhës, kali dhe... shah mat.

- Dorëzohem, - Kusanagi u rrëzua mbi karrige. - Shahu është një mërzi.

- Me ty po. - Jukaua i hodhi një sy orës së varur në mur.

- Dyzet e dy minuta, shumica prej të cilave kaluan duke menduar. Pyes veten si ka mundësi që një si ti ka kaq shumë kohë për të humbur. Ai kokëmadhi, shefit yt, a nuk do të të japë një mësim të mirë?

- Jooo, sapo kam mbyllur rastin e ngacmuesit vrasës. Duhet të qetësohem herë pas here.

Kusanagi mori filxhanin e tij: kafja e hollë që i kishte dhënë Jukaua që kur kishte ardhur, tashmë ishte ftohur.

Jukaua dhe Kusanagi ishin të vetmit persona të mbetur në Laboratorin 13 të Departamentit të Fizikës të Universitetit

¹ Shogi - ose ndryshe “loja e gjeneralëve”, ka të njëjtin ndërtim si tavolina e shahut. Është lojë strategjie. (Shën. përkth.)

Perandorak. Të gjithë studentët kishin dalë për të vajtur në mësim e pikërisht për këtë arsye Kusanagi kishte vendosur të kalonte për të takuar shokun e tij.

Celulari filloi t'i binte xhep. Jukaua veshi këmishën e bardhë të laboratorit dhe buzëqeshi. - E sheh, që tani filluan të marrin.

Kusanagi ngrysi vetullat ndërsa shihte telefonatën në ekran. Me sa duket Jukaua kishte të drejtë: ishte një prej vartësve të tij që e merrte në telefon nga Departamenti i Policisë.

Trupi ishte gjetur në zonën e Tokios, në lumin e vjetër Edogaua, pak më larg se impianti i pastrimit të ujërave të pista. Nga ana tjetër e lumit, pikërisht në breg, ishte Prefektura e Shibas. *Nuk mund ta shkarkonin atje?* - pyeti veten Kusanagi duke ngritur jakën e xhakëtës për t'u mbrojtur nga i ftohti.

Trupi gjendej në buzë të argjinaturës, i mbështjellë në një prej atyre mbulesave plastike bojë qielli që përdoreshin në magazinat e fabrikave.

I kishte lajmëruar një burrë në moshë, që bënte vrap përgjatë lumit. Kishte vënë re diçka të ngjashme me këmbë që dukeshin jashtë mbulesës dhe e kishte ngritur për t'i hedhur një sy.

- Sa vjeç është burri që e ka gjetur, shtatëdhjetepesë? Sigurisht që paska zgjedhur një ditë të ftohtë për të vrapuar. Me shumë mundësi nuk priste që të gjente diçka të ngjashme nga këto anë. I shkreti.

Kishitani, vartësi, kishte qenë i pari që kishte mbërritur në vendngjarjen e krimit; i kishte shpjeguar rrethanat Kusanagit, balli i të cilit u rrudh. Fundi i palltos së gjatë ngrihej nga era.

- Atëherë, Kishi, e pe trupin?

- Po, - tha Kishitani me ngërdheshje. - Shefi më tha ta shihja me vëmendje.

- Sepse nuk ka dëshirë ta shohë ai...

- Doni t'i hidhni një sy, Kusanagi?

- Jo, kësaj here do të të besoj ty.

Të dëgjoje Kishitanin, trupi ishte në gjendje të mjerë, nuk kishte më as rroba e as këpucë, madje as çorape. Fytyra ishte e përçudnuar - si një pjepër i hapur, - kishte thënë detektivi i ri, dhe kjo kishte mjaftuar për t'ia shpifur Kusanagit. Gishtërinjtë ishin djegur në mënyrë që të zhdukeshin shenjat digjitale.

Bëhej fjalë për një burrë. Disa shenja përreth qafës tregonin se ishte mbytur. Nuk kishte shenja të tjera të dukshme në pjesën tjetër të trupit.

- Shpresoj që Njësia Shkencore të gjejë diçka, - tha Kusanagi duke ecur qark. Në prani të spektatorëve ishte më mirë të bëje sikur po kërkoje të dhëna - një gjurmë fati, diçka që mund t'i përkiste vrasësit. Në të vërtetë, i linte specialistët dhe analistët të bënin thuajse çdo gjë. Ishte e pamundur të gjente diçka të rëndësishme vetëm.

- Kishte një biçikletë në afërsi. Njerëzit e stacionit të policisë lokale të “Edogawas” kanë ardhur e kanë marrë.

- Një biçikletë? Me shumë mundësi dikush duhet ta ketë hedhur.

- Jo, ishte thuajse e re dhe i kishte të gjitha gomat përtokë, me shumë mundësi të çara me një gozhdë a diçka tjetër.

- Mmm. Atëherë e ka pasur viktimë?

- Vështirë ta thuash. Ka një numër matrikulimi. Ndoshta mund të arrijmë te zotëruesi.

- Eh, shpresoj të jetë e viktimës, - tha Kusanagi. - Përndryshe do të jetë një rast i vështirë. Në të mirë e në të keqe.

- Do me thënë?

- Është viktimë jote e parë e paidentifikuar, Kishi?

Kishitani pohoi.

- Mendoje. Fytyra dhe shenjat digjitale nuk ekzistojnë më, çka do të thotë se vrasësi nuk donte që të dihej se kush ishte viktima. Sigurisht, kjo nuk do të thotë se nëse e zbulojmë kush ishte, nuk do të jetë e vështirë të identifikojmë vrasësin. Problemi është sa kohë do të na duhet për të zbuluar kush ishte ai i shkretë. Nga kjo varet fati ynë.

Në atë çast celulari i Kishitanit filloi të binte. Detektivi u përgjigj, tha diçka, më pas u kthye drejt Kusanagit: - Na kërkojnë në stacionin e policisë së “Edogauas”.

- Mirë, diçka po zien në tenxhere, - vëzhgoi Kusanagi. U shtriu duke fërkuar ijët me grushte.

Kur arritën në stacionin e policisë së “Edogauas”, Mamija ishte në këmbë pranë kaloriferit duke ngrohur duart. Mamija ishte drejtori i Drejtorisë së Krimeve. Burra të ndryshëm - me shumë mundësi të stacionit lokal - po përpiqeshin ta shndërronin zyrën në një zyrë qendrore të hetimeve.

- Erdhe me makinën tënde? - pyeti Mamija kur pa të hynte Kusanagi.

- Sigurisht. Stacioni i metrosë është shumë larg.

- E njeh mirë këtë pjesë të qytetit, atëherë?

- Jo aq mirë, por kam qenë disa herë.

- Pra, nuk ke nevojë për një guidë. Mirë. Merr Kishitanin dhe shko... këtu. - I zgjati një letër.

Ishte një letër për kujtesë me një adresë të “Shinozakit”, lagjja e “Edogauas”, mbi të cilin kishte një emër gruaje: Joko Jamabe.

- Kush është, - pyeti Kusanagi.

- I the për biçikletën? - pyeti Mamija Kishitanin.

- Po zotëri.

- E keni fjalën për biçikletën e gjendur pranë trupit? - pyeti Kusanagi, duke studiuar linjat e mprehta të shefit të tij.

- Pikërisht. Gjetëm një verbal për vjedhje biçiklete. Numri i matrikullimit përkon. Pronarja është zonja Jamabe dhe e kanë marrë në telefon për t'u siguruar që ishte në shtëpi. Dua që ti të shkosh atje në mënyrë që ajo të identifikojë biçikletën dhe të dëgjosh çfarë ka për të thënë.

- Gjetët shenja digjitale në biçikletë?

- Mos u shqetëso për këtë, për momentin. Shko dhe kaq, - murmuriti Mamija, duke i shtyrë jashtë dere me fuqinë e zërit.

- Fantastike, biçikleta është e vjedhur. E imagjinoja. Teksa hynte në makinën e tij, Kusanagi bëri një zhurmë me buzët në formë pakënaqësie. Makina e tij ishte një *Skyline* e zezë, e kishte prej tetë vitesh tashmë.

- Mendoni se vrasësi e ka vjedhur biçikletën dhe e ka braktisur aty?

- Ndoshta. Por të pyesësh pronaren nuk do të na ndihmojë shumë. Dyshoj se ka dijeni se kush ia ka vjedhur biçikletën. Megjithatë mund të krijojmë një ide mbi rrugëtimin që ka bërë vrasësi atë ditë.

Me ndihmën e një harte rrugore, Kusanagi ngau makinën nëpër “Shinozaki”, në kërkim të adresës së bashku me detektivin tjetër. Më në fund e gjetën: një shtëpizë moderne, me mure të bardha. Në tabelën pranë derës kishte të shkruar JAMABE.

Joko Jamabe ishte një shtëpiake rreth dyzet e pesë vjeç. Dukej sikur sapo ishte lyer; me shumë mundësi ishte rregulluar me të marrë vesh që do të vinin detektivët.

- Nuk ka dyshime: është biçikleta ime, - pohoi pa ngurruar, kur Kusanagi i tregoi fotografinë.

- Mendova se ndoshta mund të vinit në stacionin e policisë ta identifikoni vetë.

- Me kënaqësi. Do të ma ktheni, apo jo?

- Sigurisht. Por kolegët tanë janë ende duke bërë verifikime. Me shumë mundësi do të duhet të prisni derisa të mbarojnë.

- Oh, por më duhet menjëherë! Është praktikisht e pamundur të shkosh të bësh pazare pa një biçikletë, - tha gruaja duke ngrysur ballin, e zhgënjyer. Nga toni dukej sikur ishte faji i policisë që i kishin vjedhur biçikletën.

Kusanagi psherëtiu. E njihte atë lloj gruaje. E imagjinonte në stacionin e policisë që kërkonte t'i paguhej rregullimi i gomave të shpuara. Për një çast mendoi t'i thoshte se ishte përdorur për një vrasje, vetëm për të parë pas sa kohe do të hiqte dorë prej saj.

Sipas gruas, biçikleta ishte vjedhur një ditë më parë - do të thotë më dhjetë mars - mes orës njëmbëdhjetë të mëngjesit dhe orës dhjetë të darkës. Kishte vajtur të takonte një shoqe nga Ginza, kishte bërë pazar dhe darkuar, e ishte kthyer në stacionin “Shinozaki” të metrosë më vonë se ora dhjetë. Prej aty iu desh të merrte autobusin që të kthehej në shtëpi.

- E kishit lënë biçikletën në parkim?

- Jo, në trotuar.

- Ishte e lidhur?

- Sigurisht. E kisha lidhur në një shtyllë me zinxhir.

Kusanagit nuk i rezultonte të ishte gjetur një zinxhir në vendin e ngjarjes.

Çoi zonjën Jamabe të stacioni i metrosë “Shinozaki” për të parë vendin ekzakt në të cilin kishte ndodhur vjedhja.

- Është pikërisht këtu, - tha ajo, duke treguar një pjesë të trotuarit rreth njëzet metra nga minimarketi përballë stacionit. Ishin disa biçikleta të vendosura edhe në atë moment.

Kusanagi pa përreth. Në afërsi kishte një filial të një banke dhe një librari. Me shumë mundësi gjatë ditës dhe në orët

e para të mbrëmjes ka një valë të madhe njerëzish. Dikush, mjaftueshëm i shkathët, ka mundur të thyejë zinxhirin dhe të ikë sikur të ishte e vetja, por ishte shumë e mundshme që ta kishte bërë kur rrugët ishin me më pak njerëz.

Më pas detektivët e çuan zonjën Jamabe në stacionin e policisë së “Edogauas” për të identifikuar biçikletën.

- Më duket se jam e pafat, - dëgjoi Kusanagi të thuhej nga sedilja mbrapa. - E bleva para një muaji. Kur kuptova që ma kishin vjedhur u ndjeva shumë keq dhe shkova të denoncoja në polici, pranë stacionit të metrosë, para se të merrja autobusin.

- Dhe mbanit mend numrin e matrikullimit? E jashtëzakonshme.

- Eh, sapo e kisha blerë. Kisha ende faturën në shtëpi. I telefonova vajzës dhe i kërkova të më thoshte numrin.

- Kuptoj. Bëtë shumë mirë.

- Po pyes veten... për çfarë lloj rasti është fjala? Burri në telefon nuk është se hyri shumë në detaje. Por më duhet të pranoj se kjo gjë po më bën shumë kureshtare.

- Eh, nuk e dimë as nëse është fjala, me të vërtetë, për një rast të gjykueshëm, zonjë. Druaj se nuk mundem t’ju them më shumë.

- Vërtet? - psherëtiu. - Nuk mendoja se ju policët ishit kaq diskretë mbi këto gjëra.

Në sediljen e pasagjerit, Kishitani mendohej të mos qeshte. Kusanagi ishte i lumtur që kishte shkuar tek ajo grua atë ditë dhe jo të nesërmen. Nëse do të priste që vrasja të bëhej publike, do ta kishte bombarduar me pyetje.

Në dhomën e provave të stacionit të policisë së “Edogauas” zonja Jamabe i hodhi një sy biçikletës dhe e njohu menjëherë. Më pas u kthye drejt Kusanagit dhe e pyeti se kush do të paguante për riparimin e gomave.

Njësia Shkencore gjeti shumë shenja digjitale mbi timon, te trupi dhe te shala e biçikletës. Kishin gjetur edhe të dhëna të tjera. Ato që me shumë mundësi ishin rrobat e viktimës ishin gjetur brenda një bidoni disa metra më poshtë se vendi i gjetjes së trupit. Rrobat ishin pjesërisht të djegura. Ishte një xhup, një pulovër, pantallona, çorape dhe të mbathura. Sipas njerëzve të Njesisë Shkencore vrasësi i kishte vënë flakën rrobave dhe kishte ikur menjëherë, por zjarri ishte fikur dhe ato rroba nuk ishin djegur tërësisht.

Rrobat nuk ishin ndonjë gjë kushedi se çfarë, as për nga stili e as për nga cilësia e copës. Ishin rroba të zakonshme që shiheshin gjithandej. Një dizajnues i policisë, duke u bazuar te rrobat dhe në strukturën fizike të viktimës, kishte skicuar një identikit të tijin. Disa policë kishin qenë te stacioni “Shinozakit” i metrosë, me vizatimin në dorë, për të kërkuar informacione te njerëzit. Megjithatë, duke qenë se nuk kishte shenja të veçanta as të personit, as të rrobave, nuk kishin arritur të gjenin gjë.

Atë mbrëmje lajmet kishin transmetuar identikitin dhe kishte ardhur një numër i madh telefonatash, por asnjëra nuk të lejonte të bëje lidhje domethënëse me trupin e gjetur përgjatë lumit.

Ndërkohë policia kishte ballafaquar gjithçka dinte për viktimën me listën e personave të zhdukur, por nuk kishte gjetur asnjë adresë të rëndësishme. Vetëm një hetim i hoteleve dhe i pensioneve në zonën e “Edogauas”, për të parë nëse kishte pasur raste klientësh të zhdukur papritmas, dha një rezultat të denjë për t’u shënuar.

Një klient te “Dhoma me qira Ogija”, në “Kamedo”, ishte zhdukur më njëmbëdhjetë mars, të njëjtën ditë që ishte gjetur

trupi. Nga momenti që nuk ishte paraqitur në recepsion në orën e parashikuar për të lënë dhomën, një prej anëtarëve të personelit kishte vajtur të kontrollonte, duke gjetur vetëm objektet personale. Pronari nuk kishte marrë mundimin të njoftonte policinë duke qenë se klienti kishte paguar paradhënie.

Njerëzit e Njesisë Shkencore kishin vajtur menjëherë në vend në kërkim të shenjave digjitale dhe të flokëve. Më në fund kishin arritur të gjenin diçka. Një prej flokëve të gjetur ishte identik me ata të të vdekurit. Edhe shenjat e gishtërinjve nëpër mure dhe sendet personale i përkonin atyre të gjetura mbi biçikletën e vjedhur.

Burri kishte lënë firmën në regjistrin e pensionit: Shinji Togashi. Adresa tregonte se jetonte në Shinjukun perëndimor, në distriktin e Shinjukut.

Katër

Nga stacioni i metrosë u drejtuan drejt urës së Shin-Ohashit, duke u kthyer në rrugicën në të djathtë pak para lumit. Lagjja ku gjendeshin ishte pak a shumë rezidenciale, edhe pse tek-tuk gjendej ndonjë dyqan i vogël familjar që duhej të ishte aty prej vitesh. Thuajse të gjitha zonat e qytetit ishin pushtuar prej kohësh nga supermarketet dhe dyqanet e mëdha, por kjo ishte ndryshe. Është zona e vjetër historike e qytetit, Shitamaki, mendoj Kusanagi. *Ndoshta prandaj është kaq ndryshe.*

Kishte kaluar ora tetë e darkës. Një plakë me një legen në dorë i kaloi ngadalë përgjatë trotuarit. *Duhet të ketë një hapësirë larjeje nga këto anë,* tha me vete Kusanagi.

- Pranë stacionit, shumë dyqane... nuk është një vend i keq për të jetuar, - tha Kishitani me zë të ulët.

- Çfarë do të thuash?

- Asgjë. Po mendoja që nuk është një vend kaq i tmerrshëm, ku një nënë beqare të rrisë vajzën e saj.

Kusanagi hungëriu. Komenti i detektivit të ri do të ishte dukur paksa i çuditshëm, nëse nuk do të ishin duke shkuar në shtëpinë e një nëne beqare dhe vajzës së saj. Ndër të tjera Kusanagi e dinte se vetë Kishitani ishte rritur nga një nënë beqare.

Kusanagi ecte me qetësi, duke parë herë pas here tabelat me emrat e rrugëve dhe duke i krahasuar ato me adresën e shënuar

mbi letrën që mbante në dorë. Tashmë ishin afër. Kishte edhe një emër: Jasuko Hanaoka.

Në momentin e vdekjes, Shinji Togashi rezultonte ende se jetonte në adresën që kishte lënë në regjistrin e pensionit. Edhe pse nuk jetonte më aty.

Pasi u identifikua trupi, policia kishte nxjerrë një komunikatë për shtyp në televizor dhe në gazeta në mënyrë që kushdo që dinte diçka për të vdekurin të kontaktonte në stacionin lokal të policisë. Megjithatë kjo gjë nuk i kishte çuar gjëkund, por agjenti imobiliar që i kishte dhënë me qira Togashit shtëpinë e vjetër të Shinjukut mbante mend se burri punonte pranë një shitësi makinash të përdorura. Nuk qëndroi gjatë, e kishte lënë vendin e punës pas më pak se një viti.

Megjithatë ajo e dhënë kishte bërë të mundur që të përparonin në hetime. Me sa duket, në të kaluarën, viktimë kishte punuar si shitës makinash luksi të importuara dhe ishte hequr nga puna pasi ishte kapur duke i vjedhur pará kompanisë. Por, nuk ishte denoncuar. Importuesi vazhdonte të ishte ende në treg, por asnjë prej vartësve nuk dinte shumë për Togashin - ose të paktën, askush nuk kishte dëshirë të fliste për të.

Hetuesit kishin zbuluar se gjatë asaj periudhe burri ishte i martuar. Sipas një personi që e kishte njohur pas divorcit, Togashi shkonte shpesh të takonte ish-gruan e tij, e cila kishte një vajzë nga një martesë e mëparshme.

Nuk qe e vështirë për detektivët të gjenin lëvizjet e tyre.

Në shumë pak kohë gjetën adresën e Jasuko dhe Misato Hanaokas: apartamenti ku ishin drejtuar në atë moment, ndodhej në lagjen “Morishita” të distriktit të Etos.

- Eh, më duket se kësaj here më takon mua pjesa më e keqe,
- tha Kishitani, duke psherëtirë.

- Çfarë? E ke fjalën për faktin që duhet të punosh me mua?
- Jo, jo për atë. Vetëm, se nuk më pëlqen ideja të shkoj të bezdis një grua të shkretë me të bijën.

- Nëse nuk kanë asnjë lidhje me vrasjen, çfarë bezdisjeje mund të jetë?

- E po, nga ajo që kam kuptuar Togashi nuk duhet të ketë qenë një burrë perfekt, as një baba perfekt. Kush do të kishte dëshirë t'i rikujtonte këto gjëra?

- Nëse është kështu atëherë do të duhet të na presë me krahë hapur. Përtej të gjithave jemi këtu për t'i thënë se burraci i keq ka vdekur. Por mundohu të mos bësh këtë fytyrë të mërzitur, dakord? Po më dëshpëron vetëm duke të të parë. Ah, ja ku jemi, mbërritëm.

Kusanagi u ndal para një pallati të vjetër.

Ndërtesa ishte gri, me shenja të ndryshme në mure, të lëna nga punime të mëparshme rikonstruksioni. Kishte dy kate, në secilën kishte katër njësi. Gjysma e dritareve ishin të ndriçuara.

- Numri 204. Më duket se duhet të shkojmë sipër. - Kusanagi vendosi njërën dorë te parmaku dhe filloi të ngjitej, i ndjekur nga Kishitani.

Apartamenti numër 204 ishte më i largëti nga shkallët. Duke parë një dritare të ndriçuar, Kusanagi lëshoi një frymë lehtësimi. Nuk kishin marrë në telefon për ta njoftuar, për rrjedhojë nëse zonja Hanaoka nuk do të ishte në shtëpi dy detektivëve do t'u duhej të ktheheshin në një moment tjetër.

Kusanagi i ra ziles. Menjëherë, ndjeu dikë të lëvizte brenda. Dera nuk ishte e mbyllur me çelës dhe u hap ngadalë, e bllokuar me zinxhirë. *Asgjë e çuditshme*, mendoi Kusanagi. *Një mama*

që jeton e vetme me vajzën. Bëjnë mirë që janë të kujdesshme.

Një grua i pa me mosbesim dy detektivët përmes të çarës. Kishte një fytyrë të vogël dhe dy sy jashtëzakonisht të zinj.

Në hije dukej se ishte më pak se tridhjetë vjeçe, por dora te dera nuk ishte ajo e një vajze të vogël.

- Ndjesë nëse paraqitemi pa lajmërim: ju jeni zonja Jasuko Hanaoka? - pyeti Kusanagi me shumë mirësjellje.

- Po, - u përgjigj ajo. Dukej në siklet.

- Jemi nga Departamenti i Policisë. Në të vërtetë nuk kemi lajme të mira për t'ju dhënë, - Kusanagi nxori distinktivin dhe ia tregoi. Kishitani bëri të njëjtën gjë.

- Policia? - Jasuko dukej e habitur. Një tronditje lëvizi sytë e saj të zinj.

- Mund të hyjmë?

- Oh, po. Ju lutem, hyni. - Jasuko mbylli derën, hoqi zinxhirin dhe rihapi. - Mund t'ju pyes për çfarë është fjala?

Kusanagi hyri në apartament. Kishitani e ndoqi.

- Zonjë, njihni një zotëri Shinji Togashi?

Kusanagi pa fytyrën e gruas të ngurtësohej, me shumë mundësi nga habia.

- Po, është ish-burri im... ka bërë ndonjë gjë?

Pra, nuk e dinte se ishte vrarë. Me shumë mundësi nuk e kishte parë në TV apo në gazeta. Media nuk i kishte dhënë shumë hapësirë çështjes.

- Në të vërtetë... - filloi Kusanagi teksa shihte pas shpinës së gruas. Dyert në fund ishin të mbyllura.

- Është dikush në shtëpi? - pyeti.

- Po, vajza ime.

- Ah, mirë. - Vuri re këpucët e sportit pranë derës. Më pas uli zërin. - Druaj se zoti Togashi ka vdekur.

Jasuko u ngurtësua ndërsa buzët e saj formonin një rreth. - Ka... vdekur? Përse? Si? I ka ndodhur ndonjë aksident?

- Trupi i tij është gjetur në bregun e Edogauas së vjetër. Nuk jemi të sigurt, por dyshojmë se kemi të bëjmë me një vrasje, - tha Kusanagi. Mendonte se duke i komunikuar lajmin do të ishte më e thjeshtë t'i bëheshin pyetje më pas.

Për herë të parë një shprehje bezdie u shfaq në fytyrën e Jasukos. Tundi kokën. - Vrasje? Po, për cilën arsye do të duhet ta vrisnin?

- Këtë po mundohemi të kuptojmë. Zoti Togashi nuk kishte familje tjetër, kështu menduam se ndoshta ju mund të dinit diçka. Ju kërkoj ndjesë që erdhëm kaq vonë.

Kusanagi përkuli kokën në mënyrë dashamirëse.

- Jo, sigurisht, nuk e dija se... - Jasuko vendosi dorën në gojë dhe uli sytë.

Shikimi i Kusanagit shkoi sërish te dera në fund të dhomës. Vajza e zonjës Hanaoka ishte atje mbrapa dhe dëgjonte bisedën? Nëse po, si do të reagonte në marrjen e lajmit të vdekjes së njerkut?

- Kemi bërë disa kërkime në arkiv. Ju dhe zoti Togashi jeni ndarë pesë vjet më parë, apo jo? E keni parë më që atëherë?

Jasuko mohoi me kokë. - E kam parë shumë pak që kur jemi ndarë.

Çka do të thoshte se *ishin parë*. Kusanagi e pyeti kur.

- Besoj se hera e fundit që jemi parë ka qenë para një viti...

- Dhe që atëherë nuk keni më lajme prej tij? Një telefonatë, një letër?

- Asgjë, - tha Jasuko duke tundur kokën me vendosmëri.

Kusanagi pohoi dhe vështroi vërdallë si pa vëmendje: apartamenti ishte i vogël dhe i mobiluar në stilin japonez, me

tatam përtokë. Duhet të ishte i vjetër, por gruaja e mbante të pastër dhe të rregullt. Te *kotatsu*-ja e ulët në dhomë kishte një enë që mbante disa mandarina. Një raketë badmintoni e mbështetur në mur i bëri t'i ktheheshin ndër mend kohët e kolegjit, kur luante.

- Kemi vërtetuar se zoti Togashi ka vdekur mbrëmjen e dhjetë marsit, - tha Kusanagi. - Mos ndoshta kjo datë apo bregu i Edogauas së vjetër ju thotë gjë? Edhe detaji më i vogël mund të na ndihmojë në hetime.

- Më vjen keq, por nuk di çfarë t'ju them. Data nuk më thotë asgjë, dhe nuk e di se çfarë ka qenë duke bërë kohëve të fundit.

- Kuptoj.

Ishte e qartë që gruaja po fillonte të humbiste durimin. Por ndër të tjera, kujt do t'i pëlqente të fliste për ish-burrin? Kusanagi nuk mund të shpresonte në rezultate më të mira, të paktën për momentin.

Më mirë të mos shkojmë më tej, mendoi. Kishte një gjë të fundit për të verifikuar.

- Meqë ra fjala, - filloi, duke u munduar të dukej sa më i shpenguar të ishte e mundur, - ishit në shtëpi, me dhjetë?

Jasuko picërroi sytë. Ishte dukshëm në siklet. - Duhet të di ekzakhtësisht ku kam qenë atë ditë?

Kusanagi buzëqeshi. - Ju lutem, nuk ka arsye për t'u shqetësuar. Sigurisht, sa më shumë të jeni e saktë, aq më shumë do të na ndihmoni.

- Mund të prisni një çast?

Jasuko hodhi një vështrim drejt murit, të cilin Kusanagi nuk mund ta shihte nga vendi ku ndodhej. Me shumë mundësi

duhej të ishte varur një kalendar. Do t'i kishte pëlqyer t'i hidhte një sy impenjimeve të asaj gruaje, por vendosi të përmbahej për momentin.

- Atë ditë vajta në punë në mëngjes, dhe... ja, më pas dola me vajzën time, - u përgjigj Jasuko.

- Ku vajtët?

- Të shihnim një film. Në një kinema të quajtur “Rakutenki”, në “Kinoshiko”.

- Në çfarë ore shkuat, pak a shumë? Vetëm që të krijoj një ide. Dhe nëse e mbani mend çfarë filmi ishte...?

- Oh, dolëm rreth gjashtë e gjysmës...

Vazhdoi duke përshkruar filmin që kishin parë. Kusanagi kishte dëgjuar të flitej: bëhej fjalë për episodin e tretë të një serie suksesesh në Hollivud.

- Më pas u kthyet menjëherë në shtëpi?

- Jo, hëngrëm në një *ramen bar* në të njëjtin kompleks, pra shkuam në karaoke.

- Në karaoke? E keni fjalën për lokalin karaoke?

- Pikërisht. Donte vajza ime të shkonim.

Kusanagi qeshi. - E bëni shpesh?

- Vetëm një herë në muaj, ose çdo dy muaj.

- Për sa kohë qëndruat?

- Përgjithësisht qëndrojmë një orë e gjysmë. Nuk kthehem në shtëpi shumë vonë.

- Pra, patë një film, darkuat, më pas ikët në karaoke dhe... Në çfarë ore u kthyet në shtëpi?

- Duhet të ketë qenë pas orës njëmbëdhjetë, besoj. Nuk e mbaj mend mirë.

Kusanagi pohoi. Kishte diçka të çuditshme në atë histori, por aty për aty nuk mundi ta vlerësonte. Ndoshta nuk ishte asgjë.

Pyetën për emrin e karaokes, i uruan mbrëmje të mbarë zonjës Hanaoka dhe ikën.

- Nuk besoj se ka lidhje, - tha Kishitani me zë të ulët ndërsa dy detektivët po largoheshin nga apartamenti numër 204.

- E vështirë për t'u thënë.

- Sipas meje është e bukur që shkojnë në karaoke bashkë. Nuk qëllon shpesh të gjesh një mama dhe një vajzë që të shkojnë qaq mirë. Nga toni i zërit ishte e qartë se Kishitani nuk kishte asnjë dyshim mbi Jasuko Hanaokan.

Teksa përshkonin katin vunë re se dikush ishte duke ngjitur shkallët drejt tyre. Ishte një mesoburrë, robust. Dy detektivët ndaluan dhe e lanë të kalonte. Burri u drejtua drejt apartamentit 203, hapi derën dhe hyri brenda.

Kusanagi dhe Kishitani shkëmbyen një shikim, më pas u kthyen.

Në tabelën pranë derës 203 ishte shkruar ISHIGAMI. I ranë ziles dhe burri që sapo kishin parë hapi derën. Kishte hequr pallton dhe ishte me pulovër dhe pantallona.

I pa të dy me një shprehje të padepërtueshme. Kusanagi e dinte për nga eksperiencia që fillimisht kështu e shihnin të gjithë me dyshim, për të mos thënë me frikë, por fytyra e atij burri nuk tradhtonte asnjë emocion.

- Ndjesë që ju shqetësojmë në këtë orë. Po pyesja veten nëse mund të na ndihmoni, - tha Kusanagi me një buzëqeshje miqësore, duke i treguar distinktivin e policisë.

Në fytyrën e burrit nuk lëvizi asnjë muskul. Kusanagi bëri një hap para. - Është çështje minutash. Duam t'ju bëjmë disa pyetje, - duke menduar që nuk e kishte parë distinktivin, e ngriti edhe më.

- Për çfarë është fjala? - pyeti burri pa e parë distinktivin në

dorën e Kusanagit. Dukej sikur e dinte se ishin dy detektivë.

Kusanagi nxori një fotografi nga xhepi i xhakëtës. Ishte një foto e Togashit, nga koha kur shiste vetura të përdorura.

- Është një foto e disa viteve më parë, por... mos keni parë ndonjë që i ngjan këtij burri nga këto anë kohëve të fundit?

Tjetri pa fotografinë me vëmendje për një çast, më pas ngriti shikimin drejt Kusanagit.

- Nuk besoj se e njoh.

- Mirë, sigurisht. Por, po pyesja nëse keni parë dikë që i ngjan.

- Ku?

- Eh, këtëj rreth e rrotull, për shembull.

Burri pa sërish fotografinë, duke picërruar sytë. *Nuk ka shpresë*, mendoi Kusanagi.

- Më vjen keq, nuk e kam parë ndonjëherë, - tha burri, - e megjithatë nuk i mbaj mend fytyrat e njerëzve që shoh nëpër rrugë.

- Sigurisht, - tha Kusanagi, pishman që ishte kthyer mbrapa për të shqetësuar atë burrë. Por meqenëse ishte, ia vlente t'i shkonte deri në fund. - Mund t'ju pyes, ktheheni gjithnjë në këtë orë në shtëpi?

- Varet nga ditët. Ndonjëherë qëndroj deri vonë me skuadrën.

- Me skuadrën?

- Trajnoj një klub xhudoje. Kam për detyrë të mbyll *dojo*¹-n në fund të ditës.

- Ah, jeni mësues, atëherë?

¹ Fjala që përdoret në japonisht për të treguar sallën ku stërviten për xhudo. (Shën. përkth.)

- Po, i shkollës së mesme, - u përgjigj burri, duke shtuar emrin e shkollës.

- Kuptoj. Mirë, më vjen keq që ju shqetësova. Duhet të keni pasur një ditë të ngarkuar, - kërkoi ndjesë Kusanagi, duke përpulur kokën.

Pikërisht atëherë vuri re manualët e matematikës të vendosura njëra mbi tjetrën në hyrje. *Oh, fantastike*, mendoi, me një shtrëngim në stomak. *Një mësues matematike*. Ishte lënda që Kusanagi kishte urryer më së shumti në shkollë.

- Dëgjoni, po pyesja veten..., - tha, duke u munduar të hiqte prej vetes atë ndjesi. - Emri juaj mbi tabelën pranë derës... është "Ishigami"?

- E saktë quhem Ishigami.

- Zoti Ishigami, mos ndoshta mbani mend në çfarë ore jeni kthyer në shtëpi më dhjetë mars?

- Më dhjetë mars? Përse, ka ndodhur ndonjë gjë?

- Jo, asgjë që ju përfshin, zotëri. Po mbledhim sa më shumë informacione që mundemi mbi atë që ka ndodhur këtej atë ditë.

- Kuptoj. Pra, thatë më dhjetë mars? - shikimi i Ishigamit fiksoi një pikë në largësi para se të kthehej drejt Kusanagit. - Më duket se atë ditë jam kthyer në shtëpi menjëherë. Rreth orës shtatë.

- Keni dëgjuar ndonjë zhurmë të çuditshme të vinte nga apartamenti ngjitur, atë mbrëmje?

- Apartamenti ngjitur?

- Po, hmmm, apartamenti i zonjës Hanaoka? - pyeti Kusanagi duke ulur zërin.

- I ka ndodhur ndonjë gjë zonjës Hanaoka?

- Jo, asgjë. Po vetëm po mbledhim informacion.

Një shprehje kureshtjeje u shfaq në fytyrën e Ishigamit.

Me shumë mundësi po kërkonte të kuptonte çfarë mund t'i kishte ndodhur mamasë dhe fëmijës që jetonin aty pranë. Duke gjykuar për nga dukja e apartamentit të tij, burri duhej të ishte beqar.

- Nuk mbaj mend asgjë të çuditshme, jo, - u përgjigj Ishigami.

- Asnjë zhurmë të fortë, njerëz që flisnin?

- Mmm, - Ishigami kroi qafën. - Më vjen keq, nuk di të them.

- Kuptoj. Ndoshta ju dhe zonja Hanaoka jeni miq?

- Eh, jeton këtu ngjitur. Shpesh takohemi dhe përsëritetemi, por asgjë më shumë.

- Kuptoj. Faleminderit, dhe ndjesë për shqetësimin.

- Asgjë, - tha Ishigami duke pohuar e duke zgjatur njëren dorë drejt derës. Kusanagi e pa të tërhiqte postën nga kutia e letrave. Detektivi hapi sytë për një çast kur pa të shkruar UNIVERSITETI *IMPERIAL* mbi njërin prej zarfeve.

- Hëmm, - tha Kusanagi duke ngurrar. - Jeni diplomuar në Universitetin *Imperial*?

- Eh? - Ishigami u hodh përpjetë, me sytë e zgurdulluar. Më pas vuri re edhe ai adresën mbi zarfin që kishte në dorë. - Ah, kjo? Duhet të jetë një komunikim për ish-studentët. Hetimet tuaja kanë të bëjnë në ndonjë mënyrë me universitetin?

- Jo, kisha një shok që ka studiuar atje. Kaq.

- Ah, kuptoj.

- Hëmmm, na falni përsëri, - Kusanagi uli kokën me shpejtësi, u kthye dhe u largua.

Kur detektivët qenë jashtë pallatit, Kishitani tha papritmas.
- Prisni zotëri... a nuk keni qenë ju në Universitetin *Imperial*?
Përse nuk ia thatë?